

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ΟΥ} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 95

Ο μυστικιστής των εικόνων. Πρόκειται για σχήμα οξύμωρο βέβαια. Διότι οι εικόνες είναι ορατές και στην εποχή μας αποτελούν την κατ' εξοχήν φανερή πραγματικότητα. Άρα δεν γίνεται να είναι και μυστικές. Εκτός κι αν... Στοχασμός: Εκτός κι αν πρόκειται για άλλες εικόνες, κάποιου τύπου άυλες εικόνες, που μπορούν να λειτουργούν σαν ρευστές εντυπώσεις ή σαν αιφνίδια σήματα αφύπνισης μιας ναρκωμένης συνείδησης. Ή μιας ονειρικής μυστικής ζωής που μας κατοικεί και την κατοικούμε, χωρίς να μπορούμε με τα μάτια της συνήθειας να τη δούμε. Παρά μόνο να τη φανταστούμε. Με ερεθίσματα αυτές τις εικόνες που εμφανίζονται στην οδόνη, σαν ένα είδος ελεύθερου κινηματογραφικού συνειρμού... Αναδρομή: Πέμπτη 7 Οκτωβρίου του 1982. 23ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου. Τελευταία προβολή: ο Μπαλαμός του Σταύρου Τορνέ. Ακατέργαστα πλάνα μιας περιπλάνησης σε καταυλισμό τσιγγάνων με σκοπό την αγορά ενός αλόγου. Καταγραφή φυσικών ήχων, τραχιές εικόνες, σιωπές. Το κοινό του β' εξώστη δεν αντέχει περισσότερο από πέντε λεπτά κι αρχίζει να γιουχάρει ακατάπαυστα μην αφήνοντας και κανέναν άλλον να δει την ταινία. Μετά το τέλος την προβολής ακολουθεί συζήτηση όπου ο Σταύρος Τορνές εμφανίζεται ενώπιον των ενωπίων προσπαθώντας μάταια να τους πείσει τουλάχιστον για τις ειλικρινείς του προθέσεις. Μήπως επρόκειτο για μια ταινία υπερβολικά λιτή, με φτωχά μέσα φτιαγμένη, αυτοσχεδιαστική, στα όρια μιας ναίφ αναπαραστατικότητας, με ελεύθερη αφήγηση που πολύ βιαστικά θεωρήθηκε ελευθεριάζουσα, σαν ελιτίστικη αβαγκαρντιά; Την Κυριακή εκείνης της διοργάνωσης η "ελίτ" των κριτικών θα της απονείμει και βραβείο. Δύο χρόνια αργότερα: Παρασκευή 5 Οκτω-

βρίου του 1984. 25ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου. Η Καρκαλού προβάλεται στο πληροφοριακό τμήμα σε απογευματινή προβολή και η αίδουσα είναι κατάμεστη. Καταχειροκροτείται. Το ίδιο συμβαίνει και στην επίσημη τελετή λήξης όταν παίρνει (εξ' ημισείας) και πάλι το βραβείο των κριτικών. Δεν ξέρω όμως πόσοι κατάλαβαν τότε ότι επρόκειτο για ένα υπερβατικό ή μυστικιστικό οδοιπορικό ενός νεκρού που σαν πνεύμα -βλέμμα- εικόνα περιπλανάται σ' έναν κόσμο που ο ίδιος πια σαν σώμα-παρουσία δεν ανήκει. Μ' έναν τρόπο αβάλογο που ίσως ίδιος ο δημιουργός της να βρίσκεται φέτος και πάλι εδώ. Για να δούμε...

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Γη και άνθρωποι (σελ. 10)

του Γιώργου Κεραμιδιώτη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Η απόφαση ενός νέου να γυρίσει πίσω στο χωριό του μετά τις σπουδές του και να ασχοληθεί με τη γεωργία, θα τον φέρει σε επαφή με τις αγωνίες και τα προβλήματα των ανθρώπων της επαρχίας που εξαρτώνται πάντα από τη γη για να επιβιώσουν.

Σαν άντρας / L'afrance (σελ. 6)

του Alain Gomis (Γαλλία, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Επιστροφή στο σπίτι ή ενσωμάτωση σε μια νέα κοινωνική γεωγραφία; Ή πώς γίνεται να μη νιώδεις χαμένος όταν πρέπει να προδώσεις κάτι που πίστεψες.

Πες στη μορφίνη ακόμα την ψάχνω (σελ. 10)

του Γιάννη Φάγκρα • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Ο Γιάννης Φάγκρας κάνει την πρώτη του φιλική απόπειρα μεγάλου μήκους και διηγείται μέσα από ζωντανές εικόνες την ιστορία της Ρίκυ, από το ορότιπλο βιβλίο της Νικόλ Ρούσσου.

Πίσω στην πατρίδα / Tornando a casa (σελ. 10)

του Vincenzo Mara (Ιταλία, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Η επιβίωση, η ελπίδα, το όνειρο μιας καινούριας ζωής περνάνε μέσα από το σκοτάδι, τα μούρα αφρισμένα νερά της τυνησιακής θάλασσας και τυλίγονται με το λυγμό ενός αρρέβικου τραγουδιού.

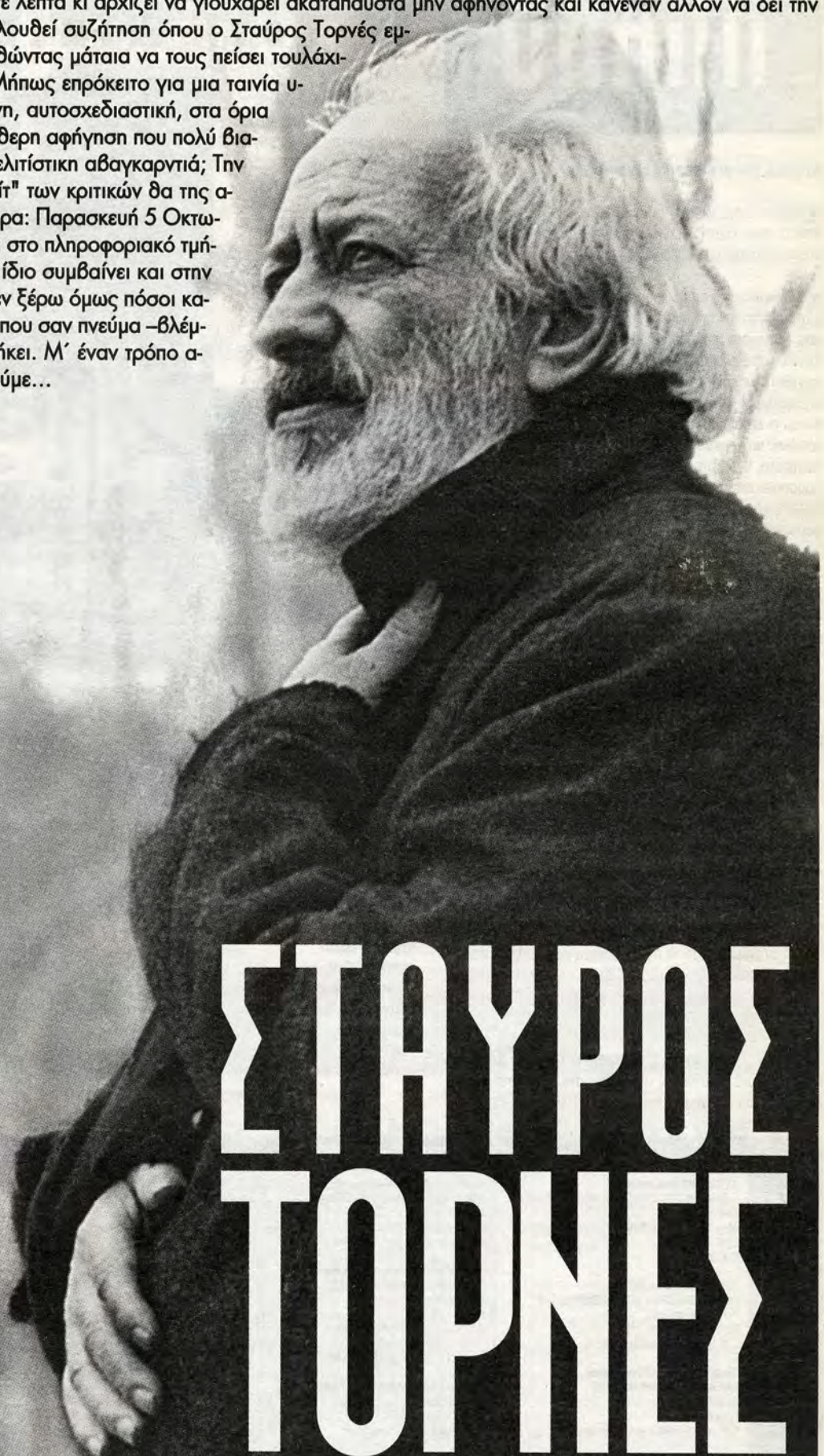
Δεκαπενταύγουστος (σελ. 11)

του Κωνσταντίνου Γιάνναρη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Άνθρωποι της διπλανής πόρτας με διαφορετικούς χαρακτήρες και διαφορετικούς προβληματισμούς εκδράμουν στην ύπαιθρο για το τρίήμερο του Δεκαπενταύγουστου και συναντούν το Θείο.

“Ο κινηματογράφος είναι μια ανάγκη. Μια βαθιά κοινωνική ανάγκη. Το να θέλουν οι άνθρωποι να δουν κινηματογράφο σημαίνει μια μήυση ξανά, σημαίνει ένα ξαναπλησίασμα, σημαίνει μια ξανα-αγάπη, σημαίνει ένας ξανα-έρωτας, μια ξανά-πίστη. Έτσι θα ξαναβρεθούμε στον κινηματογράφο.”

Σταύρος Τορνές

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

5 Ο άγιος λυρισμός των εικόνων του Σταύρου Τορνέ: Ένα μοναχικό σινεμά μύησης

6 Πίσω στην πατρίδα και Σαν άντρας, δύο ταινίες για τη σύγκρουση διαφορετικών πολιτισμών, στο Διεθνές Διαγωνιστικό

7 Η τελευταία ταινία του David Lynch στις Ειδικές Προβολές και για την ταινία εναλλακτικής παραγωγής Η φωτογραφία μιλάει ο Savas Boyraz

9 Η Δέσποινα Μουζάκη, αντιπρόεδρος του Ε.Κ.Κ., προτείνει μια καλύτερη προσέγγιση του κοινού

10 Οι συντελεστές των ταινιών Πες στη μορφίνη ακόμα την ψάχνω και Γη και άνθρωποι μιλούν στο Πρώτο Πλάνο

11 Ο Κωνσταντίνος Γιάνναρης και ο Άκης Δαούτης, μουσικός, μιλούν για την ταινία Δεκαπενταύγουστος

14 Όταν ο έρωτας φτάνει στα άκρα στους Νέους Ορίζοντες και μια μικρή συνέντευξη της Veronica Chen

15 Το κοινωνικό περιβάλλον ευνοούζει, και όχι η μουσική, μας λέει ο Michael Haneke

17 Σκόνη του Milcho Manchevski, μια ταινία των δύο ηπείρων, στις Ματιές στα Βαλκάνια

19 Ελευθερία, Μόνο για σήμερα και επαναληπτική προβολή της ταινίας Βολιβία στις ταινίες από την Αργεντινή

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΡΑΝΟ

travelling

Όταν η Faye φεύγει, ο Τζόνι Winter έρχεται...

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλοιο,

• Για μια ακόμα φορά η... κακοκαιρία συνεχίστηκε με άπλετο φως, ζέστη και νηνεμία. Ρε, μπας και υπάρχει κανά πυρηνικό πρόβλημα εδώ κοντά και ο καιρός έχει φλιπάρει;

• Σάββατο πρωί: επιθεώρηση της προβλήτας και οι καθα-
ρίστριες έκαναν πολύ καλή δουλειά. Ουδέν υπόλειμμα
από το παρασκευασμένο πάρτι, στο οποίο γινόταν φιλο-
πανικός. Με κλαμπουσική μουσική, έναν μπουφέ που κατα-
βροχθίστηκε λαίμαργα εν ρι-
πή οφθαλμού (τελικά πενιά-
νε και οι επίσημοι), μερικές
κοπέλες να χορεύουν, έναν
αυστραλό, θεόρατο τύπο να
παραπαίει από το ποτό, κάμερες και ματιές.
Πολλές ματιές. Υπήρχε ένα ερωτικό παιχνίδι, μια
φορτισμένη ατμόσφαιρα. Μετά κάποιοι έφυγαν
για ελληνικό πατάτο (ανάμικτο).

• Σάββατο πρωί, λοιπόν, και η τεχνολογία με
εκνευριστικό πείσμα δεν εξημερώνεται. Οι μικρο-
φασαρίες με τις διαπιστεύσεις συνεχίζονται.
Έχουμε καλομάθει όλοι με τους υπολογιστές,
τους σκάνερς και τις ψηφιακές μηχανές. Καμιά
φορά και η εναλλακτική μέθοδος της πατροπαρά-
δοτης φωτογραφίας ταυτότητας, με όνομα από
στυλό και μια σφραγίδα, μπορεί να φανεί πιο αποτελεσμα-
τική και παραδόξως λιγότερο γραφειοκρατική και... αργή.

• Φέι Ντάναγουεϊ: Δε σίκοιελ. Δεύτερη επίσημη εμφάνι-
σή της αυτή τη φορά σε ανοιχτή συνέντευξη τύπου. Πάλι
παπαράτσι, πάλι γνώριμες φάτσες, δημοσιογράφοι και πο-
λιτικοί. Αυτή τη φορά λείπει η βαβούρα, οι τόνοι είναι χα-
μηλοί και οικείοι. Δεν χρειάζεται αναστάτωση. Η μικροκα-
θυστέρηση της αναμενόμενη και λογική, τηρεί τον άγραφο
κανόνα της αργοπορίας των διασημοτήτων. Το μπλε αυτο-
κίνητο φτάνει και από το πίσω κάθισμα προβάλλει η Φέι,
με το γνωστό τουπέ της σταρ. Αέρινη, γλυκιά και στυλάτη.
Οι μηχανές παίρνουν φωτιά ξανά, χαρίζει μερικά χαμόγελα
και μπαίνει στην... αποθήκη.

• Προσοχή μες στα ταξί! Το μάρκετινγκ του φεστιβάλ μη-
κε και σ' αυτά. Καρτούλες στα καθίσματα. Ταξί φεστιβαλι-
κά, trendy και στο χρώμα των ημερών. Πλάκα δεν έχει;

• Μεσημεριανή δεξίωση
προς τιμή της (έχετε τρία
δευτερόλεπτα για να μαντέ-
ψετε ποιος...) Φέι Ντάναγου-
εϊ. Πού; Μην είσαι αφελέξ
(φεστιβαλικό μου ημερολό-
γιο). Μα φυσικά σε κοσμικό
κέντρο της Σοφούλη. Ευτυ-
χώς πάλι χωρίς να μετατρα-
πεί το μέρος σε Μπαγκλα-
ντές από τον πολυκοσμία.
Ήσυχα, χαλαρά και ωραία.
Συνάντηση με τον παλιό της

Θέμις: Φεύγει, λέει,
Κυριακή πρωί με την
πτήση HV 6302.
Επιτέλους!
Νταναγουεϊνιάσαμε!

ένα μπουκέτο λου-
λουδία την υποδέχτη-
κε σαν γαμπρός. Στα
διάφορα τραπέζια οι
κοσμικοί. Πού τους
χάνεις, πού τους βρί-
σκες. Πολιτικοί, δημοσιογράφοι και φυσικά
άνθρωποι του καλλιτεχνικού χώρου. Ο μπου-
φές εξαιρετος -τιμήθηκε δεόντως.

• Και φυσικά έγιναν συγκρίσεις. Ποια ήταν
πιο σταρ; Η Φέι ή η Κατρίν Ντενέβ; Ποια
τράβηξε την προσοχή μας πιο πολύ; Ατέρ-
μονες φιλολογίες ως προς το ποια ήταν

Θέμις: Αν πάρεις
κάποιο βραβείο,
βγάλε μια κραυγή.
Γιώτα: Άσασ, ξέρω.
Όπως η Ντίνα
Κούτσιου στα
γυρίσματα του Δήμου.

δάσκαλο Ανδρέα Βουτσινά,
συγκίνηση, αγκαλιές, φιλά.

• Να πω ότι η Φέι άργησε;
Ε, όχι, όχι, όχι, δεν θα το πω. Οικο-
δεσπότης ο δήμαρχος, κουσουμαρι-
σμένος, φροντισμένος, στην τρίχα με

-κάποτε- το ισχυρότερο
σύμβολο του σεξ. Και οι
γυναίκες, ως συνήθως,
να εξετάζουν διακριτικά
τα φορέματα των άλλων:
"καθρέφτη, καθρεφτάκι
μου, είμαι η πιο καλοντυ-
μένη εδώ μέσα". Πάντως
για να λέμε την αλήθεια,
κυκλοφόρησε η ζηλόφθο-
νη φήμη πως η σταρ μας
(πλέον την οικειοποιού-
μαστε, είναι δική μας) εί-
ναι λιγάκι και... στρυφνή.
Εκτός από προσήνης, ζε-
στή, ομιλητική, φιλική...
Μα πώς συμβιβάζονται
όλα αυτά; Γυναίκες, θα
μου πεις.

Ρένος: Νομίζετε ότι
βρίσκεστε στο φεστιβάλ κι
ότι είναι εδώ η Φέι. Μήπως
όλα αυτά είναι ένα όνειρο;

• Άρχισαν και τα προβλήματα με τις προβολές. Λίγο α-
σπένες είναι απαραίτητο, έτσι για να αυξάνεται η ανδρενα-
λίνη. Γουστάρω να πηγαίνω σινεμά και να μην ξέρω τι θα
παίξει. Θέλω ο ταινιορίχτης (αυτός που ρίχνει τις ταινίες
στο μηχανήμα) να με εκπλήσσει. Πήγα να δω χθες στις
3:30 το *Βαγόνη Καπνιστών*. Αμ, δεεεεεεε. Ακούω να μι-
λούν ρώσικα. Μπα, τι έγινε, εισβολή; Όχι. Θα δούμε, λέει
το *Sisters* του Σεργκέι Μποντρόφ. Έγινε η αλλαγή της α-
λλαγής. Έτσι είστε; Λέω εγώ και σηκώνομαι και φεύγω.

• Χτυπάω ένα καλό μεσημεριανό, γιατί κοντεύω να εξή-
λωθω από το τρεχαλήτο και την αφαγία και μπουκάρω με
πείσμα στις 5:30 στην προβολή της ταινίας *Ανάσα*. Αμ, δε-
εεεεεε. Στα καλά του καθουμένου γύρισε η κόπια αναπα-
δα. Γυρίσαμε και εμείς το κεφάλι, ώσπου η προβολή μπήκε
σε τάμι άουτ. Περιμέναμε υπομονετικά και παραδόξως
ήσυχα, μισή ώρα περίπου, μέχρι που μας ανακοινώθηκε
«παιδιά, λυπάμαι, αλλά η προβολή αδυνατεί να ολοκληρω-
θεί». Φύγαμε, ζαλισμένοι.

• Μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη, λέω θα πάω στην τα-
νία του Τζον Μπέρνι, που θα προλόγιζε ο Ζιλ Ντασέν. Αμ,
δεεεεεεε (τρεις). Άργησα πέντε λεπτά και μου είπαν
«συγγνώμη, φίλε, αλλά επειδή η πόρτα της αίθουσας
ανοιγοκλείνει συνεχώς, μας είπαν να μην αφήσουμε άλ-
λους για μέσα». ΟΚ, το μήνυμα ελήφθη. Ταινία-γιόκ. Ας
τσεκάρω της Κυριακής...

• Το *Κανταχάρ* τουλάχιστον προβλήθηκε κανονικά. Η
ιστορία μάλιστα της ταινίας είναι αληθινή και την εξήση

Κιούκας: Έτσι
γύρισα τους
Άντρες μικρού
μήκους.
Φέι: Α, έτσι κι εγώ
την ταινία μικρού
μήκους...

πρωταγωνίστρια, η οποία την αφιέρωσε
στο σκηνοθέτη, ο οποίος με τη σειρά του
αποφάσισε να τη γυρίσει. Παρεμπιπτό-
ντως, όσοι δημοσιογράφοι είναι στο φεστι-
βάλ, μάλλον έχουν μαύρα μεσάνυχτα για
την επικαιρότητα. Πολεμική συνεργασία να
υπογράφουν οι ΗΠΑ με τους Ταλιμπάν, η
μπάρι δεν θα πάρουμε. Εκτός ίσως από

την ημέρα της επετείου στις 17 Νοεμβρίου που μάλλον,
ίσως, θα γίνει η γνωστή κατάληψη του Λιμανιού για να
ξεκινήσει η πορεία του ΠΑΜΕ προς την αμερικάνικη πρε-
σβεία.

• Ο δήμαρχος και η Φέι κολλητάρια. Με άνεση και στυλ
βάδισαν μαζί και στα εγκαίνια της έκθεσης φωτογραφίας
του συμπαθούς, προσφιούς και προσίτου Τζέρι Σάτσμπου-
γκ. Η Φέι κοντοστάθηκε για λίγο στα πορτρέτα της και δυ-
κυρίες στο φόντο συζητούσαν με μουσικότητα τη διάρκεια
ζωής μιας πλαστικής επέμβασης. Δέκα χρόνια; Δεκαπέντε;
Έψαχναν απεγνωσμένα για μια απάντηση.

• Κάτι έγινε εκεί, ήταν η ζέστη αφόρητη και δεν άντεξε η
Φέι, άρχισε να ιδρώνει. Έβγαλε το πανωφόρι, αποχώρησε
άρον-άρον, πήγε στο αυτοκίνητο που είχε κλιματισμό. Με τα
χειμωνιάτικα της ήρθε η γυναίκα, την έσκασε αυτός ο καιρός.

• Τι να μην ξεχάσω για την Κυριακή: Να βρω πάση θυσία
εισιτήριο για τον Χάνεκε. Διάβασα πως στις Κάνες οι μου-
χειροκροτούσαν και οι μισοί έφυγαν, οπότε μου άνοιξε η
όρεξη. Να μη χάσω με τίποτα το *Mullholand Drive* και να
ρίξω μια ματιά σ' όλες τις κοπέλες. Α, και να φάω ένα πα-
γωτό. Καίρε, μη μου τα χαλάσεις αύριο.

Sotiris Babatzin
sbabajim@yahoo.com

cine OLYMPION RENAULT	cine PAVLOS ZANNAS	cine JOHN CASSAVETES	cine TONIA MARKETAKI	cine FRIDA LIAPPA	cine TAKIS KANELLOPOULOS
11:45 Children's screening H XAMENH ATANANDA / ATLANTIS, THE LOST EMPIRE 99' Gary Trusdale, Kirk Wise USA, 2001 O.V. English 13:45 Greek Films 2001 ΓΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ / GI KE ANTHROI, 110' Yorgos Karamidiotis Greece, 2000-2001 O.V. Greek • English subtitles 15:45 International Competition ΣΑΝ ΑΝΤΡΑΣ / L'AFRANCE, 90' Alain Gomis France, 2001 O.V. French / Wolof • English subtitles 17:30 Greek Films 2001 ΠΕΣ ΣΤΗ ΜΟΡΦΗΝ ΑΚΟΜΑ ΤΗΝ ΠΑΧΝΟ PES STI MORFIN AKOMA TIN PACHNO, 119' Yiannis Fagras Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 20:00 International Competition ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ / TORNANDO A CASA, 90' Vincenzo Marra Italy, 2001 O.V. Italian • English subtitles 22:30 Greek Films 2001 ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΓΟΥΣΤΟΣ DEKAPENTAGVOSTOS, 106' Constantine Giannaris Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 01:00 MIDNIGHT VISION : Orgasmic Cinema (2)	15:30 N.H. American Independents MIS GOYONTON / MISS WONTON, 88' Meng Ong USA - Singapore, 2001 O.V. Chinese - English • English subtitles 18:00 N.H. International selection NEA PATRIDA / DET NYA LANDET, 137' Geir Hansteen Jorgensen Sweden, 2000 O.V. Swedish • English subtitles 20:30 N.H. International selection Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ DIE KLAVIERSPIELERIN / LA PIANISTE, 129' Michael Haneke Austria - France, 2001 O.V. French • English subtitles 23:00 N.H. Night Times ΦΛΑΦΕΡ / THE FLUFFER, 94' Richard Glatzer, Wash West USA, 2001 O.V. English	15:00 N.H. 3x3 Rakhshan Bani- Etemad NAPTKES / NARGESS, 100' Iran, 1992 O.V. Farsi • English subtitles 17:30 N.H. International selection ΟΙ ΑΚΥΒΕΡΗΤΟΙ / DRIFT, 90' Michel van Jaarsveld The Netherlands, 2001 O.V. Dutch • English subtitles 20:00 N.H. International selection ΑΔΕΛΦΕΣ / SESTRY, 85' Sergei Bodrov Jr. Russia, 2001 O.V. Russian • English subtitles 22:30 N.H. Night times ΒΑΓΟΝΙ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ VAGON FUMADOR, 87' Veronica Chen Argentina, 2001 O.V. Spanish • English subtitles	11:00 John Boorman Retro Ο ΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ THE TAILOR OF PANAMA, 109' USA / Ireland, 2001 O.V. English 13:15 New Argentinean Cinema ΒΟΛΙΒΙΑ / BOLIVIA, 75' Israel Adrian Caetano Argentina, 2001 O.V. Spanish • English subtitles 15:30 Balkan Survey ΓΑΛΑΞΙΑΣ / MLJEČNI PUT, 93' Faruk Sokolovic Bosnia/Herzegovina, 2000 O.V. Bosnian • English subtitles 18:00 New Argentinean Cinema ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΣΗΜΕΡΑ / SOLO POR HOY, 100' Ariel Rotter Argentina, 2000 O.V. Spanish • English subtitles 20:30 Balkan Survey ΣΚΟΝΗ / DUST, 127' Milcho Manchevski FYROM / UK / Germany / Italy, 2000 O.V. English 23:15 New Argentinean Cinema ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ / LA LIBERTAD, 73' Lisandro Alonso Argentina, 2001 O.V. Spanish • English subtitles	15:30 Special Screenings Η ΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΑΝΕΚΗ PUZZLE OF A DOWNFALL CHILD, 104' Jerry Schatzberg USA, 1970 O.V. English 18:00 John Boorman Retro ΤΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΟ ΔΑΣΟΣ THE EMERALD FOREST, 115' USA, 1985 O.V. English 20:30 International Competition Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ / FOTOGRAF, 67' Kazim Oz Turkey, 2001 O.V. Kurdish / Turkish • English subtitles 23:00 Special Screenings MULLHOLLAND DRIVE, 146' David Lynch USA / France, 2001 O.V. English	13:00 Greek Film Festival ΡΟΖ ΟΛΟΤΑΧΟΣ / ROZ OLOTAHOS, 100' Dimitris Yiatzouzakis Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 15:00 Greek Film Festival ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ TO PENNIDI TIS SKIAS, 130' Stavros Vidalis Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 17:30 Greek Film Festival • ΑΒΙΟΤΕΣ ΜΝΗΜΕΣ / AVIOTES MNIMES, 60' Athena Xenidou Greece-Cyprus, 2000 O.V. Greek-English • English subtitles Greek Film Festival • Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ O HOROS TON ALOGON, 64' Christos Voupouras Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 20:00 Greek Coprod. ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ FTHINOPORINI EPISTROFI, 114' Yorgos Agathonikladias Czech Republic-Greece, 2001 O.V. Czech-Greek • English subtitles 22:30 International Competition ΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ THE CISTERN, 104' Chris Dimas Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles

• Σάββατο μεσημέρι: Φέι Ντάναγουεϊ

Στις 12:40, με καθυστέρηση 40 λεπτών, έφτασε στη προβλήτα Α' του λιμανιού το λαμπρότερο και πιο αναμενόμενο πρόσωπο του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, η Φέι Ντάναγουεϊ. Λίγο νωρίτερα, στις 12:20, την είσοδο της αποθήκης Γ', όπου έγινε η συνέντευξη τύπου της κ. Ντάναγουεϊ, είχαν περάσει ο Υπουργός Πολιτισμού κ.Βενιζέλος και ο σύμβουλος κινηματογραφίας του ΥΠ.ΠΟ. κ.Μπακογιαννόπουλος. Στην ημίωρη συνέντευξη που ακολούθησε, η κ.Ντάναγουεϊ, δίπλα στον κ.Δημόπουλο, δέχτηκε ερωτήσεις από έλληνες και ξένους εκπροσώπους του Τύπου, πάνω σ' ένα ευρύ φάσμα θεμάτων. Παραδέχτηκε ότι παρ' ολίγον να μην έρθει στο Φεστιβάλ λόγω των γεγονότων του Σεπτεμβρίου: "Είναι μια εποχή που όλοι στον κόσμο πρέπει να είμαστε πιο προσεκτικοί. Δεν ήθελα να διακινδυνεύσω", είπε χαρακτηριστικά. Η κ. Ντάναγουεϊ μίλησε πολλές φορές στη διάρκεια της συνέντευξης με τα θερμότερα λόγια για την Ελλάδα ("είναι μια εκπληκτική χώρα", "έχω μελετήσει την Ελλάδα και ήθελα πολύ να έρθω"), ενώ επαίνεσε το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης λέγοντας: "Το Χόλιγουντ χρειάζεται φεστιβάλ σαν κι αυτό, που παρουσιάζουν κάτι βαθύτερο από το εμπόριο". Γενικότερα, οι επιθέσεις της, έστω και ήπιες, στο καθεστώς του Χόλιγουντ ήταν συχνές, κρατώντας όμως και τις αποστάσεις της από την ακραία δημιουργία που αγνοεί το κοινό. Τέλος, η κ.Ντάναγουεϊ μίλησε για τους αγαπημένους της σκηνοθέτες ("ο Κουστουρίτσα είναι όνειρο", "ο Καζάν άλλαξε ολόκληρη την κινηματογραφική φόρμα", "λατρεύω τον Φελίνι"), ενώ, προς έκπληξη όλων, δήλωσε ότι η αγαπημένη της ταινία είναι *Puzzle of a downfall child*, του Τζέρι Σάτμπεργκ.

• Ο Ζιλ Ντασσέν για τον εκλιπόντα Τζον Μπέρρι

Το κύκνειο άσμα του αμερικανού σκηνοθέτη Τζον Μπέρρι *Μπόσμαν και Λένα* προλόγισαν χτες ο στενός του φίλος Ζιλ Ντασσέν, ο Διευθυντής του Φεστιβάλ Μιχάλης Δημόπουλος και ο γιος του σκηνοθέτη, Άρνι Μπέρρι. Τόσο ο κ. Ντασσέν όσο και ο κ. Δημόπουλος τόνισαν τη σπουδαιότητα του έργου του Μπέρρι και τις δυσκολίες που αντιμετώπισε την εποχή του Μακαρθισμού, ενώ ο Άρνι Μπέρρι χαρακτήρισε τον πατέρα του έναν "αληθινό σκηνοθέτη".

• Εγκαίνια της έκθεσης του Τζέρι Σάτμπεργκ

Εγκαίνιασθηκε χτες στις 7:00 το απόγευμα από το Δήμαρχο Θεσσαλονίκης η έκθεση φωτογραφίας του Τζέρι Σάτμπεργκ στο Κ.Μ.Σ.Τ., παρουσία του ίδιου του φωτογράφου-σκηνοθέτη, καθώς και της κ. Ντάναγουεϊ. Στην κατάμεστη από δημοσιογράφους και κόσμο αίθουσα του Μουσείου, όπου θα φιλοξενηθεί ως τις 18 Νοεμβρίου η έκθεση του διάσημου φωτογράφου, το παρόν έδωσαν επίσης ο κ. Δημόπουλος, ο δήμαρχος της πόλης κ. Παπαγεωργόπουλος, καθώς και ο έτερος τιμώμενος του 42ου Φεστιβάλ, ο σκηνοθέτης Τζον Μπούρμαν. Για τον πολυσχιδή καλλιτέχνη ο Διευθυντής του Φεστιβάλ είπε πως με το έργο του "αναμετράται προσωπικά με τον ανθρωπινό πόνο και ψάχνει το βάθος της ανθρωπίνης συμπεριφοράς". Ο κ. Παπαγεωργόπουλος χαρακτήρισε τον Σάτμπεργκ ως "καλό φίλο του Φεστιβάλ" και "ανήσυχο πνεύμα που δεν μπόρεσε να υποταχτεί στα αμερικάνικα πρότυπα". Στη συνέχεια ο Τζέρι Σάτμπεργκ, έχοντας δίπλα του την κ. Ντάναγουεϊ και τον κ. Μπούρμαν, περιηγήθηκε στην έκθεση, σχολιάζοντας τα έργα του.

• Χρυσός Αλέξανδρος στη Φέι Ντάναγουεϊ

Το βράδυ στις 8:00, στην αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ **RENAULT**, έγινε η ειδική τιμητική εκδήλωση στην οποία απονεμήθηκε ο Χρυσός Αλέξανδρος στη Φέι Ντάναγουεϊ για το σύνολο της προσφοράς της στην έβδομη τέχνη, από το Δήμαρχο Θεσσαλονίκης κ. Βασίλη Παπαγεωργόπουλο. Παρόντες ήταν ο παλιός και αγαπημένος δάσκαλος της Φέι Ντάναγουεϊ, Ανδρέας Βουτσινάς, ο Ζιλ Ντασσέν, ο φίλος της Τζέρι Σάτμπεργκ, ο Υπουργός Πολιτισμού κ. Ευάγγελος Βενιζέλος και πλήθος κόσμου. Σε μια πολύ ζεστή και φιλική ατμόσφαιρα, η τιμώμενη σταρ σήκωσε ψηλά τον Χρυσό Αλέξανδρο και ευχήθηκε "να κατακτήσουμε πάλι τον κόσμο, όπως ο Μέγας Αλέξανδρος, μέσα από την αγάπη και την τέχνη". Ακολούθησε η προβολή της ταινίας του Τζέρι Σάτμπεργκ *Puzzle of a downfall child*.

Ρεπορτάζ: Γιάννης Παλαβός

MAKEDONIA PALACE

Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
----------------	---------	---------	--------

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Η φωτογραφία	3,841		
2. Οι ακροβάτες του κήπου			
3. Σαν άντρας			
4. Πίσω στην πατρίδα			
5. Ψωμί και γάλα			
6. Imago			
7. Το είδωλο στον καθρέφτη			
8. Bar			
9. Καθυστερημένο προξενίο			
10. Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν			
11. Γερή μπάζα			
12. Κάτω από τ' άστρα			
13. Τίρανα έτος μηδέν			
14. Μια έφηβη			
15. Κινητός στόχος			
16. Επίθεση με άνθρακα			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

1. Το παιχνίδι της σκιάς	3,625		
2. Αβίωτες μνήμες	4,391		
3. Ο χορός των αλόγων	3,910		
4. Γη και άνθρωποι			
5. Πες στη μορφήν ακόμα την ψάχνω			
6. Δεκαπενταύγουστος			
7. Οι ψυχές των καϊκιών			
8. Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση			
9. Η κοιλιά της μέλισσας			
10. Είδωλο και ρόλος			
11. Οι απεικεί			
12. Σώσε με			
13. Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας λησμονημένος ποιητής			
14. Αιώνιος φοιτητής			
15. Κλέφτης ή πραγματικότητα			
16. Κι αύριο μέρα είναι			
17. Ημερολόγια καταστροφών - Γιώργος Σεφέρης			
18. Το τάμα			
19. Ο έβδομος ήλιος του έρωτα			
20. Αλέξανδρος και Αϊσέ			
21. Το μόνον της ζωής του ταξίδιον			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

Ο ήχος του 42ου Φεστιβάλ!

Για δεύτερη χρονιά φέτος το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης βρίσκεται στον... αέρα! Το ραδιόφωνο του Φεστιβάλ, ο **Film Fm**, εκπέμπει στους **89,4**, μέσα από το χώρο του Φεστιβάλ, μεταφέροντας στους σινεφίλ της πόλης - αλλά και πέραν αυτής - τον παλμό αυτής της γιορτής του κινηματογράφου.

Υπό τη γενική εποπτεία του υπεύθυνου του σταθμού, Νίκου Στεφανίδη και του διευθυντή προγράμματος, Πάνου Μανασσή, ο **Film Fm** -που στήθηκε αποκλειστικά για τις ημέρες του Φεστιβάλ- περιλαμβάνει συνεντεύξεις, σχόλια, παραλειπόμενα, τις ειδήσεις και τα νέα του Φεστιβάλ, ζωντανά 24 ώρες το 24ωρο. Κι όλα αυτά συνοδεύει κινηματογραφικής μουσικής.

Την ομάδα του **Film Fm** αποτελούν οι: Ηρακλής Δούκας (8:00-10:00), Ιωάννα Καραθανάση (10:00-12:00), Σήλια Ιωαννίδου (12:00-14:00), Μαίρη Στεφάνου (14:00-16:00), Νίκος Γκροσδάνης (16:00-18:00), Φώτης Πρασσάς (18:00-20:00), Γιάννης Ιώβης (20:00-22:00), Μάκης Μοντιζάς (22:00-24:00). Η επιμέλεια των συνεντεύξεων γίνεται από την Μαρία Τζιώλα και τον Πάνο Μανασσή.

Film FM 89.4

RADIO

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC

Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES

- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στο χώρο της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου

Παναγιώτης Βούλγαρης

Κώστας Κουτσούρης

Αντώνης Κάκκιος

Πληροφορίες-εγγραφές: Ν.Υ.Σ., Κατομή 6 & Πατισσασαίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 835211, e-mail: nyth@nyc.gr

ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ

CAFE-BAR

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Α. ΝΙΚΗΣ 21 • ΤΗΛ. 239842

42ο

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr

Οι λέξεις DEWAR'S, WHITE LABEL και ο Highlanders είναι σήματα καταχρησμένα.

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Ένα μοναχικό σινεμά μύησης

Ο άγριος λυρισμός των εικόνων του Σταύρου Τορνέ

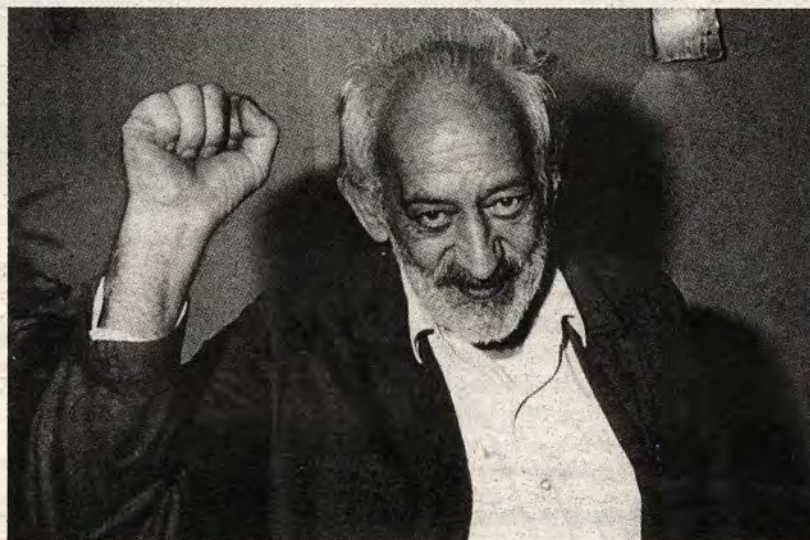
Όταν το 1982 προβλήθηκε, στο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης, ο *Μπαλαμός*, το κοινό υποδέχτηκε την ταινία με έκδηλη αμηχανία και έκπληξη: η ταινία έμοιαζε να έρχεται από μια άλλη χώρα και από έναν άλλο πολιτισμό- ήταν εκτός του κλίματος της εποχής. Όμως η κριτική υπερασπίστηκε την ταινία του Σταύρου Τορνέ. Διέκρινε σ' αυτήν ένα άλλο βλέμμα, που κοίταζε τον ελληνικό χώρο με τη δύναμη της άγριας φαντασίας και τη χάρη της ποίησης. Γυρισμένη μ' ελάχιστα χρήματα, σαν ένα ντοκιμαντέρ για τα θεσσαλικά άλογα, η ταινία διαδραματίζεται σ' ένα φανταστικό τοπίο στο οποίο συναντιούνται η αληθινή πραγματικότητα της Ελλάδας, τα φαντάσματα της ιστορίας και οι δαίμονες της ύπαρξης.

Αυτή η περιπετειώδης επιστροφή του Σταύρου Τορνέ στην Ελλάδα σήμανε και την έναρξη μιας δεύτερης διαδρομής στη ζωή του. Είχε γυρίσει κάποιες ταινίες στην Ιταλία όπου έμενε στην διάρκεια της δικτατορίας. Είχε κάνει ταξίδια στις Ινδίες, στην Αίγυπτο, στην Παλαιστίνη. Είχε δουλέψει σαν ηθοποιός σε ταινίες του Φρανσέσκο Ρόζι (*Luciano, Caso Matei, Uomini Contro*), του Μάριο Μονιτσέλι (*Vogliamo I Colonelli, Cristo Si E Fernato A Emboli*), των αδελφών Ταβιάνι (*Allonsanfan*), του Φεντερίκο Φελίνι (*La Citta Delle Donne*), της Ανιές Βαρντά (*Nausicae*). Είχε συμμετάσχει, το 1977 στο πληροφοριακό τμήμα του Φεστιβάλ Βενετίας με την ταινία *Κοάτι* και είχε προκαλέσει τα εγκωμιαστικά σχόλια από τους κριτικούς των Cahiers. Είχε γυρίσει τον ιταλικό νότο και είχε δουλέψει σαν γλύπτης.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα ο Σταύρος Τορνέ θα γυρίσει, εκτός από τον *Μπαλαμό*, την *Καρκαλού*, το *Ντανίλο Τρέλες* και το *Ένας ερωδός για τη Γερμανία* -και επιπλέον δύο ντοκιμαντέρ για την τηλεόραση, τα *Πλατεία Ιπποδόμειας* και *Με το Νίκο Καββαδία*. Είναι αυτές οι ταινίες (αλλά και η στάση ζωής του) που τον έκαναν μία ξεχωριστή φιγούρα στον χώρο του ελληνικού κινηματογράφου, ένα πρόσωπο που υπερέβη με τον πιο σαφή και οριστικό τρόπο τις δεδομένες συνθήκες του χώρου.

Το σινεμά του Σταύρου Τορνέ αρνείται την ηθογραφία, αποφεύγει την εγκεφαλικότητα, αποστρέφεται την προσκόλληση στην επιφάνεια των πραγμάτων: βρίσκεται εκτός του κύριου ρεύματος, ακολουθεί διαδρομές περιθωριακές, βρίσκεται εκτός χρόνου αλλά όχι και εκτός τόπου. Με την εξαίρεση του *Ερωδιού*, οι ταινίες του δεν έχουν μια ευθεία, σαφή και γραμμική αφήγηση. Είναι φτωχές παραγωγές, χωρίς γνωστούς ηθοποιούς, διαδραματίζονται σε τοπία άγνωστα, στις ερημιές της Ελλάδας. Η συνειρμική αφήγηση, το ιδιόμορφο χιούμορ, τα θραύσματα της μνήμης, το φανταστικό, το ένστικτο, η ποίηση, ορίζουν το πλαίσιο που κινούνται οι ταινίες. Ελεύθερη από τις δεσμεύσεις της δραματικής πλοκής, η κινηματογραφική κάμερα κατοδύεται στη φαντασία και εξερευνά τόπους άγνωστους, καταγράφει γλώσσες παράξενες, εικόνες παράδοξες...

Ο «άγριος» λυρισμός και η ποίηση της εικόνας δεν προκύπτει από κάποια ωραιολογική εκδοχή του πραγματικού κόσμου -αλλά αντίθετα από την ίδια την ακατέργαστη όψη της ζωής. Οι εικόνες στις ταινίες του Σταύρου Τορνέ έχουν μια απροσδόκητη υλικότητα: χόμα, σκόνες, πέτρες, οι μορφές των ανθρώπων σαν αγάλματα βαριές. Υπενθυμίζουν τον θεατή την προέλευση τους:

κατάγονται από την πραγματικότητα αλλά ενοικούν στη φαντασία και στο ασυνείδητο.

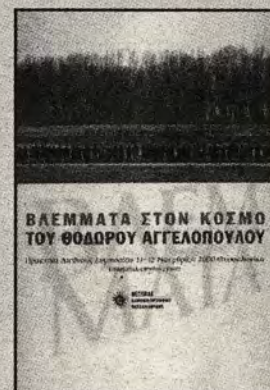
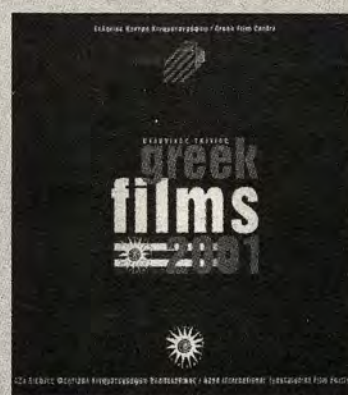
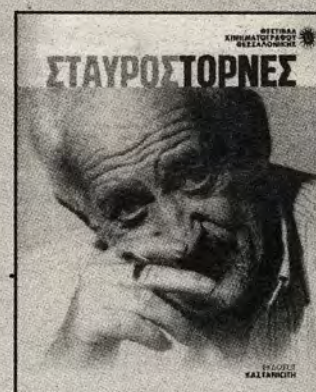
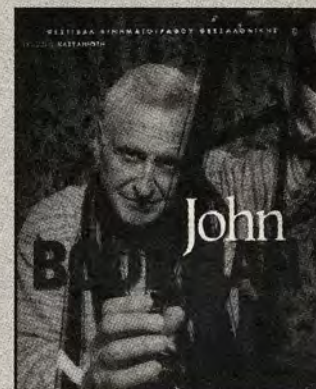
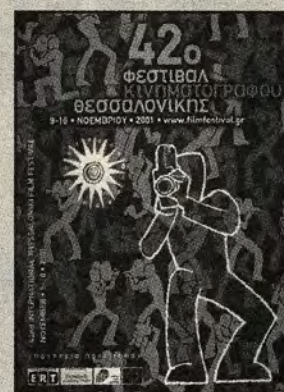
Ιστορίες για παζάρια αλόγων στη Θεσσαλία, η μετά θάνατον ζωή ενός ανθρώπου, ζωόμορφα πλάσματα, παράξενοι ήχοι και γλώσσες, ντοκιμαντέρ για την πόλη και τους ανθρώπους της, η δημιουργία και οι περιπέτειες της: στις ταινίες του θα βρούμε τις πολλές και διάφορες εκδοχές μιας φαντασίας που δεν υπακούει στις λογικές του θεάματος ή της εύκολης συγκίνησης. Αντίθετα εδώ ο κινηματογραφικός λόγος είναι λιτός, αποσυμνωμένος από ψιμύθια, καθαρός (από τις προσμίξεις του θεάτρου ή του θεάματος), ακατέργαστος. Αποζητά αυτός ο λόγος να φθάσει στην ουσία των πραγμάτων, να περιγράψει, με τις εικόνες, πράγματα που καμία άλλη τέχνη δεν περιέγραψε: θέλει να είναι ένας λόγος αυθύπαρκτος, ένας λόγος μυητικός, ένας λόγος υπερβατικός.

Το σινεμά του Σταύρου Τορνέ -ασκητικό, αυθύπαρκτο και δωρικό- έχει στον πυρήνα του αυτό που συναντάμε σε κάθε μεγάλη τέχνη: την πραγματικότητα και την υπέρβαση της, δηλαδή την ποίηση. Ακατέργαστοι και αταξινόμητοι, οι ήχοι και οι εικόνες στις ταινίες του Σταύρου Τορνέ, φλέγονται από ένα πάθος: το πάθος ενός αληθινού δημιουργού όταν συναντά τις κρυφές και αθέατες όψεις της πραγματικότητας.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

“Ο κινηματογράφος είναι μια ανάγκη. Μια βαθιά κοινωνική ανάγκη. Το να θέλουν οι άνθρωποι να δουν κινηματογράφο σημαίνει μια μύηση ξανά, σημαίνει ένα ξαναπλησίασμα, σημαίνει μια ξανα-αγάπη, σημαίνει ένας ξανα-έρωτας, μια ξανά-πίστη. Έτσι θα ξαναβρεθούμε στον κινηματογράφο. Δεν θα βρεθούμε μέσα απ' τα δεδομένα τα θεαματικά. Αντίθετα θα βρεθούμε μέσα από την ανάγκη της προσφυγής στο φανταστικό, μέσα από τη δυνατότητα της υπέρβασης, μέσα από την ανθρωπολογική δυνατότητα που έχει ο κινηματογράφος.”

Οι εκδόσεις
του 42ου Φεστιβάλ

Guest List

- SINADINOV Stojan, FYROM, Journalist, Start
- QOKASSIAN Zaven, IRAN, Journalist, Picture World / Donyane Tassi film / KHORDAD
- FINZI Tiziana, ITALY, Curator, Trieste Film Festival
- FEGATELLI Renzo, ITALY, Film critic, La Repubblica
- VAN JAARSVELD Erwin, NETHERLANDS
- VAN JAARSVELD Michel, NETHERLANDS, Director, ADRIFF
- DE JONG Fritz, NETHERLANDS, Journalist, Geassocieerde Pers Diensten
- LARDENOYE Fred, NETHERLANDS, Journalist, L.T.P./Quo vadis
- ERLANDSEN Tore, NORWAY, Director, Action Film AS
- BRUN MIHA, SLOVENIA, Journalist, STOP Magazine
- ALBERO Pere, SPAIN, Film critic, Banda Aparte
- KOUTSOGIANNAKIS Michalis, SWEDEN, Actor, THE NEW COUNTRY
- GUSTAFSSON Annika, SWEDEN, Film critic, Sydsvenskan
- GENC Seray, TURKEY, Journalist, Yeni Insan Yeni Sinema
- OKUTAN Esra Ayse, TURKEY, Journalist, Dogan Raks Satis pazarlama ve Dogitim As
- SELCUK Asli, TURKEY, Journalist, Cumhuriyet
- SONMEZ Necati, TURKEY, Film critic, Radikal
- UROSEVIC Ljubitsa, YUGOSLAVIA, Journalist, TV Serbia
- ONG Meng Ann, USA, Director, MISS WONTON
- PAZIRA Nelofer, Actress, KANDAHAR
- BARNET Rudi, BELGIUM, Audiovisual Expert of the Ministry, Wallonie Bruxelles Images
- CHOLAKOV Georgy Nikolov, BULGARIA, Co Producer, THE SEVENTH SUN OF LOVE
- GUENOVA Krasimira, BULGARIA, Journalist, Format TV magazine
- JELEVA Pavlina, BULGARIA, Journalist, Demokratia Daily
- CAUCHARD Daniele, CANADA, Vice President, Montreal World Film Festival
- CASSIVI Marc, CANADA, Journalist, La Presse
- RICHARDS Nathalie, FRANCE, Actress, IMAGO
- VERMILLARD Marie, FRANCE, Director, IMAGO
- MANDELBAUM Jacques, FRANCE, Film critic, Le Monde
- JEKUBZIK Gunter, GERMANY, Journalist, Aachener Volkszeitung
- SCHULZ-OJALA Jan, GERMANY, Journalist, Der Tagesspiegel
- OROSZ Agnes, HUNGARY, Journalist, Magyar Narancs
- VARGEL Kine, NORWAY, Acquisition Executive, ARTHAUS
- ANTUNES Joao, PORTUGAL, Journalist, Jornal de Noticias
- LAVRENTIEV Sergei, RUSSIA, Journalist, Kinotavr.IFF In Sochi, IFF Faces of Love
- FOMINA Raissa, RUSSIA, Sales Agent, SISTERS
- CEYLAN Nuri Bilge, TURKEY, Director
- DORSAY Atilla, TURKEY, Film critic, Sabah Daily
- TASCIVAN Alin, TURKEY, Film critic, Milliyet
- DUKIC Nenad, YUGOSLAVIA, Film critic, Radio Belgrade
- RADOSEVIC Sasa, YUGOSLAVIA, Journalist, IP Blic Press
- VOJVODIC Dubravka, YUGOSLAVIA, Film critic, Program Beograd 202
- VOLK Petar, YUGOSLAVIA, Journalist, Ilustranova Politika
- VUCKOVIC Miroslav, YUGOSLAVIA, Journalist, Institut za film
- ROBERTSON Selina, UK, Assistant Programme Officer, British Film Institute
- SOFRENOC Ana, UK, Actress
- HORTON Andrew, UK, Editor, Kinoye
- GIANVITO John, USA, Director, THE MAD SONGS OF FERNANDA HUSSEIN
- PARSONS Spencer, USA, Senior Programmer, Cinematexas International Short Film Festival
- POWER Paul, USA, Journalist, Indiewire
- BELAISCH Lissy,
- GAGNON Renee,
- SELZLE Thomas

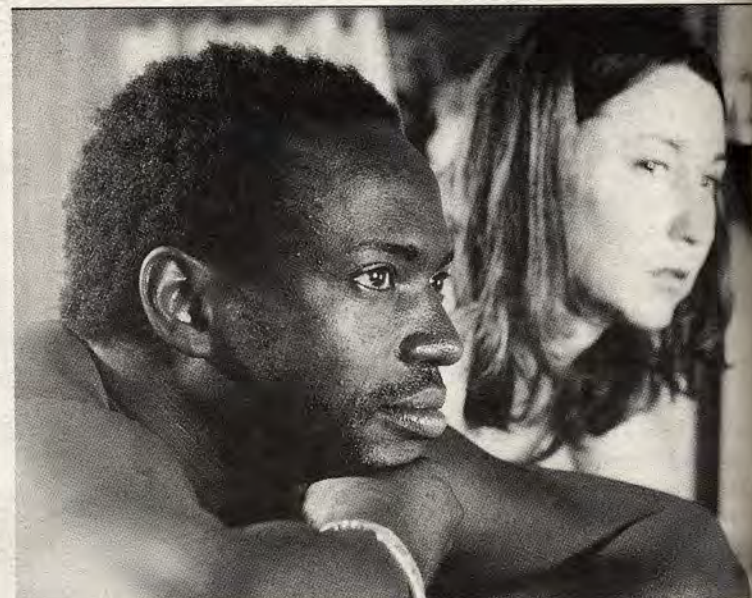
Σαν άντρας / L'afrance

του Alain Gomis (Γαλλία, 2001)

Ο Ελ Χατζ δεν είναι ένας αφρικανός που κυκλοφορεί με αθλητικές φόρμες, έχει τα μαλλιά του ντρέντλοκ και χρησιμοποιεί τις γροδιές του για να βγάλει πέρα με όποιον τον κοιτάζει παράξενα στο σημερινό Παρίσι. Είναι ένας νεαρός Σενεγαλέζος που ήρθε στη μητρόπολη του κοσμοπολιτισμού για να σπουδάσει ιστορία, υποσχόμενος στον εαυτό του να επιστρέψει στην ιδιαίτερη πατρίδα του και να την υπηρετήσει με τις γνώσεις του. Ντύνεται μοντέρνα, πηγαίνει σε πάρτι, προσπαθεί να μη νιώθει outsider και σε μεγάλο βαθμό τα καταφέρνει. Όταν η εξάχρονη αδελφή παραμονής του στη χώρα εκπνεύσει και ο έρωτας στο πρόσωπο της Μίριαμ, μιας γαλλίδας συντηρήτριας έργων τέχνης, ανδισεί, το δίλημμα της επιστροφής στη γενέθλια γη, θα ανάψει πυρετικά μέσα του. Και τότε θα καταρρεύσει σαν χάρτινος πύργος.

Το *L'afrance*, με το ύφος της ψυχογραφίας, περιπλανιέται στο ανδρώπινο καστικό τοπίο των επιθυμιών, των συναισθημάτων, των προσωπικών μυθολογιών, του καθήκοντος, της ενσωμάτωσης σε μια νέα κουλτούρα. Ο κεντρικός ήρωας είναι εμπνευσμένος από τις μορφές των Σεκου Τουρε και Ρατρίσε Λουμμπα, που υπήρξαν ηγέτες της αφρικανικής ανεξαρτησίας και δμελιωτές της αντίληψης ότι οι αφρικανοί διανοούμενοι οφείλουν να φέρουν στην πατρίδα τους την παγκόσμια γνώση που απέκτησαν. Η ιστορία του Χατζ έχει επίσης στοιχεία από το διάσημο λαϊκό ήρωα της Σενεγάλης, τον Samba Diallo, ο οποίος αυτοκτόνησε προσπαθώντας να βρει απάντηση στο ίδιο ακριβώς δίλημμα που δέτει ο Gomis. Επιστροφή στο σπίτι ή ενσωμάτωση σε μια νέα κοινωνική γεωγραφία; Ή πως γίνεται να μη νιώθεις χαμένος όταν πρέπει να προδώσεις κάτι που πιστεύεις;

Αναμιγνύοντας στοιχεία μυθοπλασίας και ντοκυμαντέρ, ο 29χρονος Alain Gomis, καταγράφει την υπαρξιακή αγωνία του ήρωα του με τους ρυθμούς της χιπ χοπ μουσικής, με συχνά close up στα πρόσωπα και μια στέρεα παρά το μετεωρισμό του ήρωα του, αφήγηση.

Ο Gomis, γεννημένος στο Παρίσι από Γαλλίδα μητέρα και Σενεγαλέζο πατέρα, ψάχνει μια απάντηση και για τον εαυτό του. Το μικρό μήκος φιλμ *Tourbillons* το οποίο προβλήθηκε στο περσινό φεστιβάλ του Τορόντο, είχε το ίδιο ακριβώς θέμα όπως και τα ντοκυμαντέρ που γύρισε για τους νεομετανάστες που ζουν στο Παρίσι, αφοπλισμένος με master στον κινηματογράφο από το πανεπιστήμιο της Σορβόνης. Οι πρώτες του σπουδές ήταν στην ιστορία της τέχνης.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:45

Πίσω στην πατρίδα / Tornando a casa

του Vincenzo Mara (Ιταλία, 2001)

Από την πρώτη σκηνή κιόλας, το *Tornando A Casa* δηλώνει δεν υπάρχουν εύκολες νίκες. Όμως, οι εξαθλιωμένοι Ναπολιτάνοι ψαράδες του Vincenzo Mara που ψαρεύουν λαθραία στα πλούσια αφρικανικά νερά με τον κίνδυνο να συλληφθούν από τους άνδρες της ακτοφυλακής, δεν έχουν πολλά να χάσουν. Ο Φράνκο, ο Σαλβατόρε, ο Τζιοβάνι, ο Σιλβέριο και ο Αλγερινός Σαμίρ είναι άνθρωποι στα όρια τους. Παγιδευμένοι στη φτώχεια και τη μιζέρια του ιταλικού νότου, στριμωγμένοι στο περιθώριο, οργισμένοι ονειρεύονται. Ο Φράνκο την Αμερική, ο Σαμίρ μια πατρίδα και οι περισσότεροι απλά μια λιγότερο δύσβατη, άνετη ζωή. Μια παρολίγον μοιραία νύχτα θα τους οδηγήσει πίσω στη Νάπολι με άδεια χέρια. Σκέφτονται να τα εγκαταλείψουν και πιο πολύ ο νεαρός Φράνκο. Όμως ο απρόσμενος θάνατος της αρραβωνιαστικιάς του θα θρυμματίσει τα όνειρα του και θα τον ενώσει με τους υπόλοιπους στην επόμενη αλμυρή επικίνδυνη αποστολή. Για τα τρία τέταρτα της ταινίας, ο Mara μας κρατάει μέσα στο υγρό στοιχείο. Οι ηθοποιοί του είναι αληθινοί ψαράδες από την Procida που ουσιαστικά παίζουν τη ζωή τους. Το υλικό κινηματογραφήθηκε σε διάστημα οκτώ βδομάδων (πολλές φορές σαββατοκύριακα που οι ψαράδες δεν είχαν δουλειά) με μια οικονομία στο στυλ του και με ένα διαυγή ανθρωπισμό που έκαναν πολλούς να χρίσουν τον Mara κληρονόμο των Ντε Σίκα, Παζολίνι και Τζιάνι Αμέλιο.

Σε ένα κόσμο εθνικών μειονοτήτων, διαφορετικών πολιτισμών, κοινωνικού αποκλεισμού, η θάλασσα είναι ένας τόπος που δίνει νόημα σε έννοιες όπως η ελευθερία, η ταυτότητα και η αλληλεγγύη.

Με έντονα ντοκιμαντερίστικο ύφος και ανθρωπολογική ακρίβεια, φανερά επηρεασμένος από την αισθητική του Νεορεαλισμού, ο Mara καταθέτει ένα κοινωνικό δράμα μελαγχολικής ομορφιάς, σαν το τραγούδι των «Madredeus» που ακούγεται στην τελευταία σκηνή, αυθεντικών χαρακτήρων και συγκινησιακής δύναμης που εντυπωσίασε στην «Εβδομάδα Κριτικής» του φεστιβάλ της Βενετίας. Ναπολιτάνος και ο ίδιος, σπούδασε νομικά, εργάστηκε σαν αθλητικός φωτορεπόρτερ και μεταπήδησε στο σινεμά το 1996. Έχοντας ασχοληθεί ως δικηγόρος με τα ανθρωπιάνα δικαιώματα, το 1998 τον βρίσκουμε να συνεργάζεται με τον Marco Bechis, στο πολιτικό φιλμ *Garage Olimpo* από τη δέση του δεύτερου βοηθού σκηνοθέτη.

Τ.Π.

“ Η ταινία έχει την ρίζα της σε μια εικόνα που με συνοδεύει εδώ και πολλά χρόνια. Όταν ήμουν πολύ μικρός οι γονείς μου με πήγαν εκδρομή στην Pantalleria και από εκεί πήγαμε στην Τυνησία. Αυτή η στενή λωρίδα θάλασσας που χωρίζει τις δύο ηπείρους έχει γίνει για πολλά χρόνια στην πρόσφατη ιστορία μας ένας χώρος σύγκρουσης και ελπίδας. Ήθελα επίσης να δώσω μια διαφορετική εικόνα της Νότιας Ιταλίας και να αποφύγω τα στερεότυπα. Ήθελα να μην δείξω μονάχα την οργή και την απογοήτευση για την υπαρξιακή κατάσταση του Νότου, αλλά να φανερώσω και μια έντονη αίσθηση αλληλεγγύης. Έτσι πλησίασα τους ψαράδες της προιχής Flegrea κοντά στην Νάπολη, γνώρισα τον κόσμο τους και άρχισα να τους κάνω παρέα για να καταλάβω την δυναμική του.”

Vincenzo Mara

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 20:00

Mulholland drive

του David Lynch (ΗΠΑ / Γαλλία, 2001)

Ο Ντέιβιντ Λυντς αφήνει πίσω του την γλυκιά και παλιομοδίτικη ιστορία του *Straight Story* κι επιστρέφει «σπίτι». Στον ύποπτο κόσμο του *Twin Peaks*, στο σκοτεινό ερωτισμό του *Blue Velvet*, στην υπνωτική διαταραχή του *Lost Highway*. Στα παλιά του κόλπα.

Το *Mulholland Drive* ξεκίνησε σαν τηλεοπτικός πιλότος για μια σειρά του ABC που δεν έγινε ποτέ. Το δίκτυο την απέρριψε ως πολύ σκοτεινή και βίαιη, αφήνοντας τον Λυντς με ένα κινηματογραφικό υλικό χωρίς σκοπό, όταν ήρθε το γαλλικό στούντιο «Canal Plus» και του ζήτησε να το ξαναμοντάρει με κάποιες επιπλέον σκηνές για τον κινηματογράφο. Το αποτέλεσμα; Ένα σουρεαλιστικό ψυχόδραμα στη φόρμα του φιλμ νουάρ, μια ιστορία με πλοκή σαν τον κοκλίσ ενός σαλγκαριού, ένα κυκλοθυμικό τσίρκο από διαταραγμένους χαρακτήρες και το βραβείο σκηνοθεσίας των Καννών εξ ημισείας με το *The Man Who Wasn't There* του Τζέιμς Κόεν.

Το στόρι εξελίσσεται σε ένα ονειρικό Λος Άντζελες, καθαρό από μποτιλιαρίσματα και εργοστασιακούς καπνούς. Μία νύχτα, σε κάποια στροφή του φιδειδούς δρόμου του Mulholland Drive, μια μελαγχρινή γυναίκα παθαίνει αμνησία μετά από ένα τροχαίο. Μεσα στη ζάλη της, περιπλανιέται στο πουθενά μέχρι τη στιγμή που θα βρει καταφύγιο σε ένα σπίτι. Εκεί θα την ανακαλύψει η Μπέτι, μια ξανθιά χαριτωμένη και καλόκαρδη κοπέλα που έχει έρθει στο L.A για να γίνει διάσημη ηθοποιός. Με τη δική της βοήθεια θα προσπαθήσουν να λύσουν το μυστήριο της ταυτότητας της γυναίκας, που στο μεταξύ «δανείστηκε» το όνομα Ρίτα, από ένα πόστερ της *Gilda* που είδε κολλημένο στον τοίχο.

Αυτό το μυστήριο δεν είναι παρά μια αφορμή για να βυθιστούμε για μια άλλη φορά στο απειλητικό ανησυχιακό σύμπαν του Λυντς, να συναντήσουμε γκροτέσκες οπασίες, να ακούσουμε την Ρεμπέκα Ντελ Τόρο να τραγουδάει το *Crying* του Ρόι Όρμπινσον στα ισπανικά, στην σκηνή του καμπαρέ *Silencio*, να στοιχειωθούμε από καρτούνιστικούς

«Ο σπινθήρας για την ταινία ήταν το όνομα. Το όνομα μιας ταμπέλας μέσα στη νύχτα, ημιφωτισμένης από τα φώτα ενός αυτοκινήτου. Το *Mulholland Drive* είναι ένας δρόμος στο Λος Άντζελες που περνάει μέσα από τους λόφους μέχρι τα βουνά της Σάντα Μόνικα. Είναι ένας όμορφος δρόμος την ημέρα αλλά τη νύχτα είναι μυστηριώδης, σκοτεινός και έχει παραμείνει ο ίδιος στο πέρασμα των χρόνων»

David Lynch

δαίμονες, να ζήσουμε μια ακραία ερωτική ιστορία, και να επιστρέψουμε στην πραγματικότητα μέσα από το άνοιγμα ενός μπλε κουτιού. Μαζεύοντας όλους τους πιστούς συνεργάτες του, τον Angelo Badalamenti στη μουσική, την Mary Sweeney στο μοντάζ, τον Jack Fisk στην καλλιτεχνική διεύθυνση, ο πιο avant-garde σκηνοθέτης του Χόλιγουντ φτιάχνει ένα άκρως στυλιζαρισμένο καλειδοσκόπιο φροϊδικών χαρακτήρων, καταστάσεων και εμπειριών, απ' αυτά που συναντά κανείς μόνο στα όνειρα. Κι όπως σε όλα τα όνειρα, είναι το ίδιο παράλογο, αστειό, διεστραμμένο, εφιαλτικό και ατμοσφαιρικό. Ποιος θα δελήσει όμως να ανοίξει το μπλε κουτί...

Τζένη Παυλίδου

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάππα, 23:00

Ρετροσπεκτίβα
John BoormanΟ ράφτης του Παναμά / *The tailor of Panama* (ΗΠΑ/Ιρλανδία, 2001)

Ο Λονδρέζος Χάρι Πέντελ είναι ένας εξαιρετικός ράφτης κατά παραγγελία, εξόριστος στην πρωτεύουσα του σημερινού Παναμά. Ντύνει με παραδοσιακή βρετανική κομψότητα τα μέλη των τριάντα πιο ισχυρών οικογενειών και τον ίδιο τον Πρόεδρο της χώρας. Μετά την επιστροφή του ελέγχου της διώρυγας στην κυβέρνηση του Παναμά, ο άγγλος κατάσκοπος Άντι Όσανρντ, που είναι σε δυσμένεια, στέλνεται εκεί για να παρακολουθήσει τα βρετανικά συμφέροντα. Πλησιάζει τον Χάρι και προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τις επαφές του ως και την αμερικανίδα σύζυγό του, Λουίζα, που εργάζεται στο γραφείο του υπεύθυνου για τη διώρυγα αξιωματούχου του Παναμά.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

Το σμαραγδένιο δάσος / *The emerald forest* (ΗΠΑ, 1985)

Ο αμερικανός μηχανικός Μπιλ Μάρκαμ εργάζεται στην κατασκευή ενός φράγματος στις παρυφές του δάσους του Αμαζονίου. Ζει σε μια σύγχρονη πόλη με τη σύζυγό του, Τζιν, τον εφτάχρονο γιο του, Τόμι, και την πεντάχρονη κόρη του, Χέδερ. Ένα πρωί, ακολουθώντας κάποιους Ινδιάνους στην αρχή της ζούγκλας, ο Τόμι εξαφανίζεται μαζί τους. Δέκα χρόνια αργότερα, μετά από πολλές έρευνες, ο Μπιλ δεν έχει παραιτηθεί ακόμα από τις προσπάθειές του να ξαναβρεί το γιο του, ενώ δουλεύει για την ολοκλήρωση του φράγματος. Όλον αυτό τον καιρό, ο Τόμι έχει υιοθετηθεί από τον Ουάναντι, τον αρχηγό της φυλής των Αοράτων...

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάππα, 18:00

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Με έναν εναλλακτικό τρόπο παραγωγής

Savas Bougatz, μοντέρ, βοηθός σκηνοθέτης και παραγωγός της ταινίας *Η φωτογραφία*

Το φιλμ δεν έγινε με τον παραδοσιακό τρόπο παραγωγής. Όσοι συμμετείχαμε σ' αυτό, βοηθήσαμε από όλες τις θέσεις. Είμαστε μέλη της κινηματογραφικής κολεκτίβας του «Mesopotamian Culture Center», που ξεκινώντας από το 1995, κάναμε ταινίες μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ και βίντεο. Δεν πρόκειται για κάποιο κίνημα. Είναι ωρίς να το ονομάσουμε έτσι. Προσπαθούμε απλά να πούμε τις δικές μας ιστορίες με το δικό μας αφηγηματικό τρόπο. Πιστεύουμε ότι υπάρχει μια εναλλακτική θεώρηση του σινεμά μέσα στον παγκόσμιο κινηματογράφο αλλά αυτή η θεώρηση δεν μπορεί να οικοδομηθεί φτιάχνοντας εναλλακτικές ταινίες. Χρειάζεται να κάνεις ένα εναλλακτικό στυλ παραγωγής και διανομής. Αυτό περιλαμβάνει τα πάντα. Προσπαθούμε να αναδιοργανώσουμε όλες αυτές τις αποστολές που έχει κάθε συντελεστής σε ένα φιλμ, σκηνοθέτης, μοντέρ, διευθυντής φωτογραφίας... Αυτοί οι όροι δεν μπορούν να περιγράψουν το ρόλο μου. Ο ρόλος μου σε ένα φιλμ δεν είναι στατικός, είναι δυναμικός. Συμμετέχω όχι με την ικανότητά μου αλλά με όλη μου την προσωπικότητα.

Το φιλμ αυτό είναι και μια κριτική στο τουρκικό σινεμά, όπου οι Κούρδοι και η Κουρδική κατάσταση παρουσιάζονται

με ένα πλασματικό και υπερβολικό τρόπο. Στις τουρκικές ταινίες ποτέ δεν μιλάνε κουρδικά αλλά άσχημα, υπερβολικά σπασμένα τουρκικά. Διακωμωδούν την προφορά αλλά και τον τρόπο που προσεγγίζουν την κοινωνική πραγματικότητα. Εμείς θέλαμε να πούμε περισσότερα για τον άνθρωπο και το ανθρώπινο στοιχείο μέσα του, να μιλήσουμε για εμάς και όχι για τους άλλους.

Σαν φιλμ δεν έχει πολιτικό σκοπό εξορισμού αλλά μόνο σαν πολιτικό εργαλείο στην κοινωνία. Κάθε μορφή τέχνης είναι πολιτικό εργαλείο, είτε αυτή είναι η πρόθεσή σου είτε όχι. Αν ένα άτομο είναι πολιτικοποιημένο και νοιάζεται για τα πράγματα που συμβαίνουν γύρω του, τότε είτε κάνει μια ταινία, γράφει ένα βιβλίο ή μιλήσει σε κάποιους ανθρώπους, όλα αυτά τα πράγματα θα έχουν τα αποτυπώματα του πολιτικού του οράματος. Δεν είχαμε σκοπό να κάνουμε ένα πολιτικό φιλμ αλλά επειδή είμαστε πολιτικοποιημένα άτομα, το φιλμ φέρει τις ιδέες μας. Είναι μια οργανική και φυσική ροή των ιδεών μας στον κινηματογράφο.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ

Η φωτογραφία / *Fotograf*

του Kazim Oz (Τουρκία, 2001)

Κεντρικοί ήρωες της ταινίας είναι ο Τούρκος Φαρούκ και ο Κούρδος Αλί που θα συναντηθούν για πρώτη φορά στις διπλανές δέσεις ενός λεωφορείου. Ο Φαρούκ πηγαίνει να καταταγεί στο στρατό και ο Αλί, φοιτητής της Νομικής, κατευθύνεται προς τα βουνά για να ενωθεί με τους Κούρδους αντάρτες. Στο εικοσάχρο κοινό τους ταξίδι, αγνοώντας ο ένας την ταυτότητα του άλλου, θα μοιραστούν ένα ταίγρο, ένα μπουκαλί μπύρα, τις σκέψεις τους για την αγάπη και τη δικαιοσύνη... θα γίνουν φίλοι. Αυτή η σύντομη αλλά γνήσια επαφή τους και τα μικρά της φετιχιστικά ενδύμια, ένας μουσικός αναπτήρας και μια φωτογραφική μηχανή, θα γίνει λίγους μήνες μετά, στα παγωμένα βουνά μια αντιπολεμική κραυγή στην καρδιά της ανθρώπινης ύπαρξης.

Τ.Π.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάππα, 20:30

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.

- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

Πυλαία - Κίπτοι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

• ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου

9 - 18 Νοεμβρίου

ERT

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ:

σε μια καλύτερη και μεθοδικότερη προσέγγιση του κοινού

Έχετε ήδη συμπληρώσει τρία χρόνια στη θέση της αντιπροέδρου του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου. Τι είναι αυτό που έχει μεταβληθεί από τότε που σας ανατέθηκε αυτός ο ρόλος μέχρι σήμερα;

Η κυριότερη αλλαγή που έχει συντελεστεί στη διάρκεια αυτής της περιόδου ήταν η ώθηση που δόθηκε στην παραγωγή των ελληνικών ταινιών. Τα χρηματοδοτικά προγράμματα του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου διαμορφώθηκαν με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσουν να καλύψουν τις σημαντικές ανάγκες της ελληνικής κινηματογραφίας. Ο σκηνοθέτης δημιουργός, ο ανεξάρτητος παραγωγός, ο νεοεισερχόμενος στον χώρο, ο δημιουργός ταινιών μικρού μήκους μπορεί να βρει ένα ειδικό σχήμα που τον αφορά μέσα στον προγραμματισμό ενισχύσεων και χρηματοδοτήσεων του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου.

Θέλω εδώ να σταθώ σε ένα σημείο: τη σχέση του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου με τους νέους κινηματογραφιστές. Για εμάς, αυτοί αποτελούν το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας. Ένα μέλλον το οποίο το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου στηρίζει έτσι ώστε σύντομα να γίνει το δημιουργικό και αναπτυξιακό παρόν του ελληνικού κινηματογράφου.

Ωστόσο, δεν στεκόμαστε απέναντι στην κινηματογραφική παραγωγή χωρίς κριτική. Σύμφωνα με τα φετινά στοιχεία 27 από τις 37 ελληνικές ταινίες που παρουσιάζονται στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, είναι ενισχυμένες από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Εμείς βλέπουμε αυτήν την εξέλιξη σαν μέρος μίας μακράς διαδρομής, η οποία ακόμη δεν έχει φτάσει στον στόχο της και η οποία μπορεί να χρειαστεί αναθεώρηση. Είναι, όμως, βέβαιο ότι ο πρωτεύων στόχος μας, η δημιουργία υποδομών για τον ελληνικό κινηματογράφο, είναι πλέον κοντά. Δεν στηρίζομαστε σε ενέργειες εντυπωσιασμού, αλλά στη δουλειά σε βάθος. Αυτή ακριβώς η αναπτυξιακή κατεύθυνση είναι που αναδεικνύεται ως το βασικό ζητούμενο στις επόμενες ενέργειές μας.

Με αυτά τα δεδομένα τι άλλο μπορούμε να περιμένουμε;

Η επίτευξη ενός στόχου, γεννά ακόμη μεγαλύτερες υποχρεώσεις. Όταν επιτυγχάνεται η παραγωγή μεγάλου αριθμού ταινιών, είναι σαφές ότι όλος ο κινηματογραφικός χώρος ευημερεί – ή τουλάχιστον δεν αισθάνεται την απειλή της συρρίκνωσης. Ωστόσο, αυτό είναι μόνον το πρώτο σκέλος της εξίσωσης. Από την άλλη, πρέπει να συνυπολογίσουμε την παράμετρο που ονομάζεται κοινό. Ο επόμενος στόχος είναι να προσεγγίσουμε ακόμη μεγαλύτερο τμήμα του με τις ελληνικές ταινίες. Τα τελευταία δύο χρόνια οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες: μαζική επιστροφή στις αίθουσες σε ένα είδος σινεμά το οποίο κατηγορήθηκε ως εύκολο και τηλεοπτικό. Και πάλι, όμως, εδώ ελλοχεύει ο κίνδυνος των υπεργενικεύσεων: δεν «έπασαν» όλες οι ταινίες αυτού του τύπου.

Από την άλλη, είχαμε την επιτυχία του πειράματος Filmcenter: το δίκτυο αιθουσών του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου κατόρθωσε τους πρώτους οκτώ μήνες της λειτουργίας του να συγκεντρώσει περίπου το 15% των θεατών όλης της επικράτειας για την προηγούμενη κινηματογραφική σεζόν. Για μας ήταν πρόκληση η προσπάθεια να προσφέρουμε στο κοινό μία εναλλακτική πρόταση θέασης και απόλαυσης του κινηματογράφου. Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμη και όσοι αντιμετώπιζαν με επιφύλαξη κάποιες από τις δραστηριότητές μας, μεσούσης της χρονιάς επικρότησαν την πρωτοβουλία μας αυτή και δήλωσαν ότι αυτός είναι ο

“Οι νέοι κινηματογραφιστές όχι μόνον είναι σε θέση, αλλά οφείλουν να δώσουν μία νέα πνοή στην ελληνική κινηματογραφική παραγωγή, ωθώντας τη σε μία κατεύθυνση νέας δημιουργικότητας και ανάπτυξης μέσα από το δικό τους, νέο βλέμμα.”

δρόμος για ουσιαστική ανάπτυξη των ανεξάρτητων αιθουσών που δέχθηκαν την «επίθεση» των πολυκινηματογράφων.

Επομένως, έχουμε κάθε λόγο να επιμένουμε σε αυτήν την κατεύθυνση, στην προσπάθεια δηλαδή να φέρουμε όλο και μεγαλύτερο μέρος του κοινού στην αίθουσα και στον ελληνικό κινηματογράφο.

Κατά πόσο οι ενέργειες του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου μπορούν να χαρακτηριστούν ως ενέργειες που ξεκινούν και σταματούν στην ελληνική αγορά και την ελληνική πραγματικότητα;

Αυτή είναι μία διάσταση που δεν έρχεται συχνά στις συζητήσεις, αν και θα έπρεπε. Οι ενέργειες του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου δεν χαρακτηρίζονται σε καμία περίπτωση από εσωστρέφεια. Είμαστε ανοιχτοί όχι μόνον σε όσα συμβαίνουν στον ελληνικό χώρο, αλλά και στις εξελίξεις στη γειτονιά μας. Και γείτονές μας θεωρούμε την ευρύτερη οικογένεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Όχι απλώς είμαστε παρόντες, αλλά πρωταγωνιστούμε στις εξελίξεις στους δύο αυτούς χώρους. Χωρίς τη συνολική εικόνα για όσα γίνονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο, δεν μπορεί να γίνει χάραξη καμίας πολιτικής, ούτε μπορούμε να περιμένουμε κανενός είδους αποτελέσματα.

Εδώ και τρία χρόνια περίπου, για παράδειγμα, εκκρεμούσε η διερεύνηση από την Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης του καθεστώτος των κρατικών ενισχύσεων για τον κινηματογράφο και της παραβίασης ή όχι των κανόνων ανταγωνισμού. Πόσοι το πήραν ειδηση αυτό εδώ στην Ελλάδα; Εμείς, όμως, ήμασταν παρόντες και παρακολουθούσαμε από κοντά τις εξελίξεις, λαμβάνοντας μέρος στις σχετικές συζητήσεις. Φανταστείτε ποια θα ήταν η κατάσταση για την ελληνική κινηματογραφία, αν αποφασιζόταν ότι πρέπει να σταματήσουν οι κρατικές ενισχύσεις – πράγμα το οποίο τελικά δεν έγινε. Πώς θα μπορούσαμε, λοιπόν, να απέχουμε από τις ευρωπαϊκές εξελίξεις, στραμμένοι αποκλειστικά σε όσα συμβαίνουν στην Ελλάδα;

Ποιες συγκεκριμένες πρωτοβουλίες έχει αναλάβει το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου σε διεθνές επίπεδο;

Έχουμε πάντοτε υπόψη μας τον ρόλο που διαδραματίζουμε στα Βαλκάνια και την ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Είναι γενικευμένη

πολιτική της Ελλάδας η ανάληψη πρωτοβουλιών σε όλα τα επίπεδα, συμπεριλαμβανομένου και του πολιτισμού. Στον τομέα του κινηματογράφου νομίζω ότι τα βήματα που έχουν γίνει είναι πολύ σημαντικά. Η δημιουργία του Κινηματογραφικού Δικτύου Νοτιοανατολικής Ευρώπης δεν παρέμεινε στο στάδιο της εξαγγελίας, αλλά χάρη στις δικές μας ενέργειες έχει αρχίσει να υλοποιείται: έχει ήδη εκδοθεί ο οδηγός με όλους τους κινηματογραφιστές της περιοχής, στη διάρκεια του Φεστιβάλ θα γίνει η 4η συνάντησή μας και – το κυριότερο ίσως – έχει δρομολογηθεί η διαδικασία χρηματοδότησης.

Ως προς την ευρωπαϊκή διάσταση, φέτος η Hellas Film οργανώνει στη διάρκεια του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης διεθνή συνάντηση για την προώθηση και τη διανομή της ευρωπαϊκής ταινίας. Το τμήμα του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου που ασχολείται με τον τομέα αυτό, η Hellas film, γνωρίζει τα προβλήματα αυτά από πρώτο χέρι. Το πρόβλημα διάχυσης και διείσδυσης των ταινιών που παράγονται στην Ευρώπη είναι κοινό για όλους μας. Και η αντιμετώπισή του αποτελεί εδώ και μία δεκαετία τουλάχιστον ζήτημα που αφορά τη γενική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Θεωρώ ότι είναι εξαιρετικά σημαντικό ότι αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία να το θίξουμε, συγκεντρώνοντας Έλληνες και Ευρωπαίους ειδικούς στο πλαίσιο ενός φεστιβάλ, έναν χώρο διανομής και προώθησης ταινιών, έναν χώρο όπου οι ευρωπαϊκές και οι ελληνικές ταινίες όχι μόνον συναντούν το κοινό, αλλά και τους διανομείς από όλον τον κόσμο.

Πες στη μορφήνη ακόμα την ψάχνω

του Γιάννη Φάγκρα

Η Ρίκυ είναι δεκαεφτά χρονών και ζει στους δρόμους. Έχει δραπετεύσει από το σπίτι της και βιοπορίζεται κλέβοντας μοτοσικλέτες. Τα βράδια χάνεται στην πολυκοσμία των ροκ μπάρς πίνοντας αλκοόλ και καταναλώνοντας παραισθησιογόνες ουσίες. Μοναδικός άνθρωπος που αγαπά τη Ρίκυ είναι η φίλη της η Δάφνη, η ηθοποιός, η οποία προσπαθεί να τη σταματήσει από τις παράνομες δραστηριότητες και να της προσφέρει ένα σταθερό περιβάλλον διαβίωσης. Η Ρίκυ όμως αντιδρά, αποφασίζει να ζήσει μόνη σ' ένα μικρό δωμάτιο με συντροφιά τη Μορφήνη, μια αδέσποτη γάτα. Και ενώ η ζωή της μπαίνει σ' έναν ρυθμό ένα αναπάντεχο περιστατικό από μια πράξη βίας την ρίχνει στη δίνη του κινδύνου. Η Ρίκυ σε μια στιγμή θα γίνει γυναίκα οπότε και ένας καινούριος κόσμος θ' ανοίξει μπροστά της. Ένας κόσμος όπου όλα είναι πιθανά. Ο σκηνοθέτης Γιάννης Φάγκρας με εκτίμηση και αγάπη για το λογοτεχνικό πόνημα της Νικόλ Ρούσου σκηνοθετεί μια αξιόλογη απόπειρα ανεξάρτητου σινεμά έχοντας βοηθούς τους τεχνικούς και τους ηθοποιούς του, αρχής γενομένης της πρωταγωνίστριας του Εκάβης Ντούμα.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:30

N.P.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Γιάννης Φάγκρας, σκηνοθέτης

[...] Πρόκειται κυρίως για μια ιστορία χαρακτήρων παρά πλοκής. Μου αρέσει μια ταινία να είναι συγκεντρωμένη και εδώ παρακολουθούμε τη Ρίκυ, την ηρωίδα μας, πώς αυτή αντιλαμβάνεται τον κόσμο κατά τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Ήθελα να τονιστούν κάποια στοιχεία χαρακτήρων και οι προβληματισμοί που προκύπτουν από αυτά χωρίς όμως να ξεφύγουμε από την αμεσότητα του βιβλίου. Το πώς ονειρεύεται η Ρίκυ την ελευθερία, το πώς αντιλαμβάνεται το τέλος της εφηβείας και τη βίαιη μύηση της στον κόσμο των ενηλίκων, καθώς και ότι αυτά τα βλέπουμε μέσα από τα μάτια ενός κοριτσιού που δεν δέχεται να τυποποιηθεί, είναι πράγματα που μας απασχόλησαν τόσο στο σενάριο όσο και στο γύρισμα. Τέτοιου είδους προβληματισμοί πάντως νομίζω ότι σε μια ταινία είναι προτιμότερο να λειτουργούν κάτω από την επιφάνεια, σαν ένα σημείο εκκίνησης για το θεατή που πρέπει να κάνει και αυτός μια προσπάθεια να τους πλησιάσει. Το αν αυτή η προσέγγιση είναι επιτυχημένη, βέβαια, μπορεί να κριθεί μόνο από τους ίδιους τους θεατές.

Νικόλ Ρούσου, συγγραφέας-σεναριογράφος

[...] Ο κινηματογράφος είναι μια τέχνη που αγαπώ πολύ. Αν και όταν έγραφα το βιβλίο δεν σκεφτόμουν τόσο μακριά ότι δηλαδή θα έβλεπα αυτή την ιστορία σε ταινία κάποτε, η αλήθεια είναι ότι αυτά που έγραφα υπήρχαν πρώτα σαν εικόνες στο μυαλό μου. Και ίσως εκείνη η πρώτη αίσθηση βγήκε στο χαρτί. Από εκεί και πέρα όταν γνώρισα το Γιάννη Φάγκρα και συζητήσαμε την πρόταση του για να γίνει το βιβλίο ταινία, βλέποντας δείγματα της προηγούμενης δουλειάς του και μιλώντας με τον ίδιο, δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να φοβηθώ οιαδήποτε κακοποίηση του βιβλίου μου. Ήταν φανερό από την αρχή ότι μπορούσαμε να συνεννοηθούμε, ότι ζητάγαμε τα ίδια πράγματα και ότι είχα απέναντί μου έναν άνθρωπο που σεβόταν τον εαυτό του και τη δουλειά μου. Για την ακρίβεια ευχήθηκα πολλές φορές να τον είχα γνωρίσει όταν ακόμη έγραφα το βιβλίο αφού αρκετές ιδέες του αισθάνθηκα ότι προσέφεραν σαφείς βελτιώσεις στο αρχικό κείμενο.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρης

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Γιώργος Κεραμιδιώτης, σκηνοθέτης

[...] Από τεχνικής άποψης η ταινία γυρίστηκε σε ψηφιακό και στη συνέχεια έγινε transfer. Υπήρχε ένα ευέλικτο συνεργείο και τα γυρίσματα έγιναν κάτω από τον ήλιο. Ήθελα να υπάρχει αυτό το υπερβολικό φως που έχει η Ελλάδα το καλοκαίρι, αυτό το κάψιμο.

[...] Δυσκολία επίσης υπήρξε στο ότι όλοι οι άνθρωποι είναι αγρότες και ούτως ή άλλως δουλεύανε. Η ταινία γυρίστηκε μέσα στο καλοκαίρι που υπάρχει κορύφωση της εργασίας. Σεβάστηκα τη θέση τους απέναντι στην εργασία τους και έτσι λοιπόν έκλεβα από το χρόνο τους. Τα παιδιά ήταν μεταξύ δουλειάς και εργασίας με όλη τη δυσκολία που έχει αυτό το πράγμα. [...] Η ταινία έχει πολλά στοιχεία ντοκιμαντερίστικα. Πρώτ' απ' όλα είναι γυρισμένο στο φυσικό χώρο και αυτό δίνει μια διάσταση ντοκιμαντέρ. Δεύτερον αυτοί οι άνθρωποι δουλεύουν οι ίδιοι στη γη. Επίσης μια λιτότητα που έχει αυτή η ταινία είναι για να συγκρατήσει αυτό το ντοκιμαντερίστικο. Η μυθοπλασία περνάει από το ένα μπλοκ εικόνων σε ένα άλλο, όχι δηλαδή κατ' ανάγκη από το ένα πλάνο στο αμέσως επόμενο.

[...] Το μυθοπλαστικό είναι ένα στοίχημα για μένα μιας και υπάρχει ένα παιδί και η ιστορία που βλέπετε είναι η ζωή του. Ουσιαστικά όλοι οι άνθρωποι αυτοί παίζουν τις ζωές τους κι αυτό είναι ένα μικρό μυστικό. Η μυθοπλασία μπαίνει στην ταινία και προσπαθεί να δείξει πώς αυτός ο νέος θα καταφέρει να μείνει σε αυτόν τον τόπο. Αρχίζει δηλαδή ως παρατηρητής και σιγά σιγά αποκτά συνείδηση.

Ηλίας Λαμπαδαρίου, ερασιέχνης ηθοποιός

[...] Αγωνία είχαμε όλοι στα γυρίσματα, αλλά πιο πολύ ήταν η αγωνία και η κούραση για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε και στους δύο ρόλους, αυτούς του να υποδυθούμε τους εαυτούς μας, αλλά και ταυτόχρονα να δουλέψουμε στα χωράφια. Κι αυτό γιατί τα γυρίσματα έγιναν στο κατακαλόκαιρο που έχουμε τις περισσότερες δουλειές.

[...] Η ζωή μας στην επαρχία είναι διαφορετική, δεν ξέρω αν είναι πιο δύσκολη από της πόλης, αλλά οπωσδήποτε η δουλειά με τη γη είναι πολύ δύσκολη. Πρέπει να αγαπάς τη γη για να μπορέσεις να ξεπεράσεις τις δυσκολίες και τα προβλήματα που παρουσιάζονται καθημερινά. Πρέπει να μπορείς να παλαίψεις με τη φύση, με τη γη, με την κοινωνία, με τις υπηρεσίες, πολλές φορές με το ίδιο σου το σώμα, που πολλές φορές καλείται να ξεπεράσει τις αντοχές του. Νομίζω ότι η ταινία και αναπαριστά τη δική μας ζωή και αναδεικνύει τη σχέση μας με τη γη.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Γη και άνθρωποι

του Γιώργου Κεραμιδιώτη

Η απόφαση ενός νέου να γυρίσει πίσω στο χωριό του μετά τις σπουδές του και να ασχοληθεί με τη γεωργία, θα τον φέρει σε επαφή με τις αγωνίες και τα προβλήματα των ανθρώπων της επαρχίας που εξαρτώνται πάντα από τη γη για να επιβιώσουν. Η επιστροφή του Ηλία στο χωριό του μετά τις σπουδές του στη Θεσσαλονίκη θα προκαλέσουν την περιέργεια των κατοίκων. Ο ξαφνικός του γυρισμός μοιάζει χωρίς νόημα, τη στιγμή που οι περισσότεροι εγκαταλείπουν την επαρχία. Ο ίδιος μένει με τον ξάδελφό του και δεν ξεκαθαρίζει τις προθέσεις του, αν δηλαδή η επιστροφή του είναι οριστική ή αν σκοπεύει να ξαναφύγει. Οι μέρες του περνούν με τον ίδιο να αναζητά τους παιδικούς του φίλους, να επισκέπτεται τους τόπους στους οποίους μεγάλωσε, να μιλά με τους αγρότες για τα προβλήματά τους, μα πάνω απ' όλα να προσπαθεί να γνωρίσει ουσιαστικά τη γη. Τη γη που είναι αυτή στην οποία προσπαθεί να στηριχτεί για να ξεκινήσει τη ζωή του.

Στρέφοντας τη ματιά του στην επαρχία και τους αγρότες ο σκηνοθέτης αναζητά και ο ίδιος τη σχέση των ανθρώπων με τη γη τους, καθώς και τη δύσκολη ζωή τους στην επαρχία. Γίνεται παρατηρητής και καταγράφει την αργή καθημερινότητα με το τοπίο να παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο.

Μια ταινία υπόσχεση για μια άλλη σχέση μεταξύ των ανθρώπων και για μια άλλη σχέση με τη γη.

B.P.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

Δεκαπενταύγουστος

του Κωνσταντίνου Γιάνναρη

Το καλοκαίρι πλησιάζει στο τέλος του. Η τελευταία ανάπαυλα για τους παραθεριστές, τους εκδρομείς, τους κατοίκους της πόλης είναι ο Δεκαπενταύγουστος. Μια γιορτή εντόνως συναισθηματικά φορτισμένη εξ αιτίας της περιρρέουσας θρησκευτικής κατάνυξης. Τρεις οικογένειες που συγκατοικούν στο κέντρο της Αθήνας εκκενώνουν την τριώροφη πολυκατοικία που τους ενώνει και φεύγουν σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Θέλουν να γιορτάσουν την ημέρα της Παναγίας μακριά προσδοκώντας να συναντήσουν αυτό το σημάδι που θα αλλάξει τη ζωή τους προς το καλύτερο. Και ενώ το άγνωστο ταξίδι τους αρχίζει, κυλάει, συνεχίζεται, ένας δεκαεφτάχρονος διαρρήκτης ξεκλειδώνει τις πόρτες της τριώροφης οικοδομής, ανοίγει συρτάρια, ντουλάπια και ανασύρει τις μικρές ή της μεγάλης ιστορίες που κρύβουν αυτοί οι άνθρωποι. Ξαφνικά ο αναπάντεχος εισβολέας γίνεται κοινωνός των αναζητήσεων τους, οπότε, σιγά-σιγά μας αποκαλύπτει και ο ίδιος τις δικές του αγωνίες, τους δικούς του φόβους. Ο Κωνσταντίνος Γιάνναρης με περισσή σκηνοθετική μαεστρία παρουσιάζει μια ταινία για τον κάθε Δεκαπενταύγουστό μας που όλοι μας έχουμε την ανάγκη ενός θαύματος σπριζόμενος σ' ένα σπουδαίο κάστ που απαρτίζουν οι: Ελένη Καστάνη, Αμαλία Μουτούση, Θεοδώρα Τζίμου, Αντζέλα Μπρούσκου, Ακύλλας Καραζήσης, Αιμίλιος Χειλάκης, Μιχάλης Ιατρόπουλος, Μαρία Ιωαννίδου, Κώστας Κοτσιανίδης, Στάθης Παπαδόπουλος, Αργύρης Ξάφης.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

Ν.Π.

“Δυο τρεις φορές στη ζωή μου έχω συνεργαστεί ευτυχισμένα με κάποιον άνθρωπο. Μια απ' αυτές είναι ο Κωνσταντίνος. Μου προσέφερε μια μοναδική εμπειρία στη δουλειά. Μου ενέπνευσε απόλυτη εμπιστοσύνη και είναι πρώτη φορά στη ζωή μου που ακολούθησα ακριβώς τις οδηγίες του σκηνοθέτη. Και πράγματα που μπορεί να μην έχω πει καλά, θα ευθύνεται ο Γιάνναρης. Νομίζω ότι είναι τόσοσ σπουδαίος, τόσο σωστός στην αντιμετώπιση του ηθοποιού που είναι ευτυχία να δουλεύεις μαζί του.”

Ελένη Καστάνη, ηθοποιός

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Η

Στη γιορτή λατρείας σε μια γυναίκα-μάννα

Κωνσταντίνος Γιάνναρης, σκηνοθέτης

Πιστεύετε ότι η σωστή παρατήρηση της πραγματικότητας μπορεί να αποδώσει μια φρέσκια και ουσιαστική ταινία που αφορά το κοινό;

Όλοι παρατηρούμε. Εγώ παρατηρώ. Το Μέγκα παρατηρεί, ο ΑΝΤ1 παρατηρεί. Οι ατέλειωτοι μπλαμπλατζήδες των ραδιοσταθμών παρατηρούν. Το θέμα είναι τι θέλεις να τονίσεις. Τι έχει σημασία. Νομίζω ότι η ιστορική ενδοσκόπηση ως θεματολόγιο στον κινηματογράφο έχει λήξει οριστικά. Οι άγαρμπες μεγαλόστομες προσωπικές δημιουργίες των τελευταίων 20 χρόνων επίσης. Για μένα, η καθημερινότητα οι πειρασμοί της καθημερινής ζωής, οι τριβές, οι αναπόφευκτοι συμβιβασμοί, οι χαρές, οι λύπες, οι προσδοκίες, αποτελούν το πεδίο στο οποίο δρω. Μέσα απ' αυτήν την παρατήρηση μακάρι να πω δυο-τρία πράγματα που ηχούν σαν αλήθεια στο κοινό μου.

Βλέποντας την ταινία σας διαπίστωσα ότι οι ήρωές σας διέπονται από μεταφυσικές ανησυχίες. Η μεταφυσική και η σχέση της με τη θρησκεία σας απασχολούν σαν άνθρωποι;

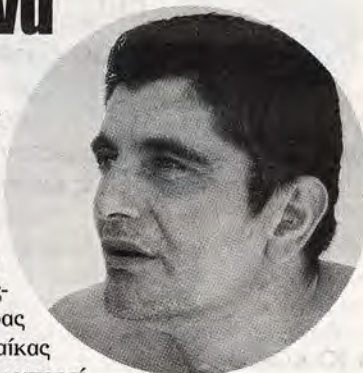
Όσο απασχολεί ο θάνατος τον άνθρωπο θα τον απασχολεί και η θρησκεία. Και θάνατοι να γίνουν οι άνθρωποι ακόμη από μεταφυσικές ανησυχίες θα διέπονται. Το πώς αντιλαμβάνεται ο καθένας την πίστη ή την έλλειψή της στον εαυτό του με ενδιαφέρει πάρα πολύ. Ο κύριος σκοπός μου στον Δεκαπενταύγουστο όμως είναι να δείξω την στιγμή

της απόφασης. Όλοι οι χαρακτήρες στην ταινία έρχονται αντιμέτωποι με διλήμματα και πειρασμούς. Εκείνο το κρίσιμο τρίημερο αλλάζει η ζωή τους. Για καλό ή κακό. Και η κεντρική σχέση στην ταινία είναι η σχέση μητέρας-παιδιού. Της πραγματικής μητέρας που χάνει το παιδί της, της γυναίκας που θέλει να γίνει μητέρα και δεν μπορεί, το παιδί που απαρνήθηκε τη μητέρα του, ο άντρας που θέλει να παραμείνει παιδί. Συνάμα δεν είναι και κάποιο τυχαίο τρίημερο. Είναι ο Δεκαπενταύγουστος, η γιορτή της Κοίμησης της Θεοτόκου. Η μεγαλύτερη εκδήλωση λατρείας σε μια γυναίκα-μάννα.

Μαζέψατε σπουδαίους ηθοποιούς στο κάστ του Δεκαπενταύγουστου. Ήταν δύσκολο για σας να κατευθύνετε όλους αυτούς τους ανθρώπους υπό τη σκηνοθετική σας μπαγκέτα;

Εκ των υστέρων συνειδητοποίησα τι δύσκολο εγχείρημα ήταν. Αλλά όλοι τους δώσανε την ψυχή τους. Πιστέψαν στην ταινία, σε μένα. Μεγαλύτερο δώρο δεν μπορείς να απαιτήσεις.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Ροζ ολοταχώς

του Δημήτρη Γιατζουτζίκη

Σκανδαλοθήρας δημοσιογράφος τηλεοπτικού σταθμού υψηλής τηλεθέασης που προσπαθεί να βγάλει λαβράκι με το να παρουσιάσει ομοφυλόφιλο κορυφαίο υπουργό της κυβέρνησης πέφτει ο ίδιος στην παγίδα που στήνει. Οι συνέπειες για εκείνον είναι ολέθριες αφού χάνει την δουλειά του, τον διώχνει η γυναίκα του, τον ξεγράφει η μάννα του. Την στιγμή της απόλυτης πτώσης όμως έρχεται η έμπνευση, έρχεται η ιδέα για το πώς θα ανατρέψει την κατάσταση. Παραδέχεται ειλικρινά την ομοφυλοφιλία του, αναλαμβάνει εκπομπή σε αντίπαλο κανάλι, γίνεται ξανά ήρωας της TV. Τα πράγματα όμως δεν

πάνε καλά για τον παλιόφιλο υπουργό ο οποίος χάνοντας την περίοπτη θέση του αποφασίζει να δημιουργήσει δικό του κόμμα. Προκειμένου λοιπόν να τραβήξει τα φώτα της δημοσιότητας και να προσελκύσει ψηφοφόρους δηλώνει και αυτός ομοφυλόφιλος και μάλιστα βαδύτητα ερωτευμένος με τον πρώην διώκτη του δημοσιογράφο. Οι δύο τους γίνονται σύμβολα του αντιρατσιστικού αγώνα και τη σεξουαλικής απελευθέρωσης, κανείς τους όμως δεν αντιλαμβάνεται ότι από εκεί και πέρα αρχίζει ένα απίστευτο παιχνίδι αλλαγών και ανατροπών.

Ν.Π.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 13:00

Ο Άκης Δαούτης μιλά για την μουσική της ταινίας

Είναι η δεύτερη φορά που συνεργαζόμαστε με τον Κωνσταντίνο Γιάνναρη, που γράφω μουσική για μια ταινία του. Η πρώτη μας συνεργασία ήταν ένα πείραμα που πέτυχε (πρόκειται για την ταινία *Από την άκρη της πόλης*). Αυτή τη φορά από την πλευρά τη δικιά μου η συνεργασία μας ήταν πιο ώριμη. Με τον Κωνσταντίνο έχουμε βρει ο ένας τους ρυθμούς του άλλου και συγχρονιζόμαστε.

[...] Αφού πρώτα διάβασα το σενάριο ξεκίνησα να γράφω το πρώτο θέμα και στη συνέχεια με τον Κωνσταντίνο συζητούσαμε πολύ, ανταλλάσαμε απόψεις, ερχόταν μάλιστα και στο στούντιο, συμμετείχε σε όλη τη διαδικασία...

[...] Στον *Δεκαπενταύγουστο* μουσικά κινήθηκα σε δύο θέματα. Νομίζω ότι μια αίσθηση πολύ σημαντική που περνά στην ταινία και βεβαίως και στη μουσική της, είναι η αίσθηση του καλοκαιριού. Και επειδή η ταινία δεν διαδραματίζεται μόνο στην Αθήνα, αλλά ταξιδεύει κι αλλού, προσπάθησα να φτιάξω μουσική σαν αυτή που θάπαιρνε μαζί του ο οποιοσδήποτε σ' ένα ταξίδι, σε μια διαδρομή μες στο καλοκαίρι...

[...] Στην ταινία χρησιμοποιήσαμε κάποιες γέφυρες «ινδικές» θα τις έλεγα, γιατί αυτό το είδος της μουσικής ταυτίζεται απόλυτα μ' ένα είδος κινηματογράφου, τις μελοδραματικές ταινίες. Ο Κωνσταντίνος ήταν αυτός, στην ουσία, που ήθελε να πάμε λίγο πιο ανατολικά...

[...] Αυτή τη φορά σε σχέση με την προηγούμενη συνεργασία μας χρησιμοποίησα περισσότερα φυσικά όργανα και έκανα πολύ πιο ενδιαφέρουσα μίξη με όργανα ηλεκτρονικά. Για μιαν ακόμη φορά πειραματίστηκα. Ας πούμε με σάουντ ντίζαϊνινγκ, υπάρχουν για παράδειγμα κάποιες σκηνές στο βυθό όπου αναγκάστηκα με τον υπολογιστή να αλλάξω οκτάβες σ' ένα φυσικό όργανο ώστε να βγει αυτή η βουή του ωκεανού από κάτω, τέτοια πράγματα. Γενικά για μένα ήταν ένα πείραμα να παίξω με πολλές και διαφορετικές μουσικές που θα αφορούσαν την ταινία. Από τέκνο ρυθμό, όπου αυτός σε μια σκηνή λειτουργεί μ' έναν συγκεκριμένο τρόπο, έως ένα λαϊκό τραγούδι, που ερμηνεύει η Γλυκερία στο τέλος της ταινίας, παρότι εγώ γενικά δεν γράφω τραγούδια...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΜΙΛΟΥΝ...

Παναγιώτης Ευαγγελίδης

για την ταινία *Δεκαπενταύγουστος*

«Δεκαπενταύγουστος. Μια ταινία για τις όψεις της αγιοσύνης και της μύησης. Ρεαλιστική, Ψυχαναλυτική, Φιλοσοφική, μια ταινία με αγγέλους, αγίους, αμαρτωλούς, δολοφόνους και Θεούς, όχι θρησκευτική αλλά μεταφυσική με την έννοια της μεταφυσικής της καρδιάς.»

Σώτη Τριανταφύλλου

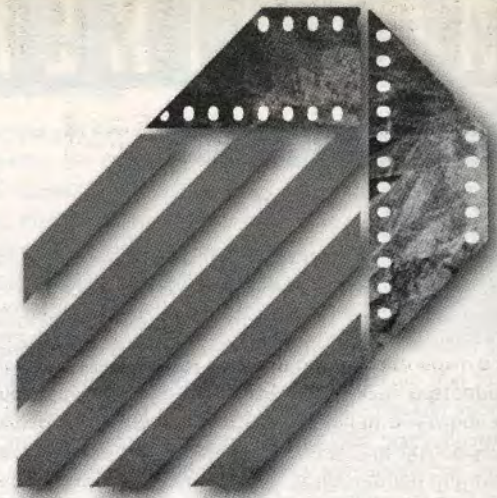
για την ταινία *Πες στη μορφήν ακόμα την ψάχνω*

«Είναι μια ταινία για τους νέους, για την πόλη, για το τι σημαίνει να ενηλικιώνεσαι μέσα σ' ένα κόσμο μικρόψυχο και στενόμυαλο. Είναι φτιαγμένη με φτηνά αλλά γερά υλικά και είμαι τελείως, μα τελείως, ευχαριστημένη, που ο Γιάννης Φάγκρας κατάφερε να την πραγματοποιήσει χωρίς κρατική βοήθεια, αλλά με τη βοήθεια των φίλων του.»

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριάνόν, Γκι Παλαί, Αφαία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία

με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *EKKεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής
κινηματογραφίας
για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας
στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

Φθινοπωρινή επιστροφή

του Γιώργου Αγαθονικιάδη

Ένας μεσήλικας ταξιδεύει στην Τσεχία, τη χώρα που πέρασε τα παιδικά του χρόνια. Ήταν ένα από αυτά τα παιδιά που ταξίδεψαν μετά τον εμφύλιο σε ξένες χώρες για μια καλύτερη ζωή. Αφορμή του ταξιδιού είναι για να πάρει τα οστά του παππού και της γιαγιάς του, με τους οποίους και μεγάλωσε. Φτάνοντας θα ανικρύνει μια χώρα που λίγο του θυμίζει τον τόπο που μεγάλωσε. Τα περισσότερα έχουν πια αλλάξει. Ωστόσο οι μνήμες του ξυπνούν και θυμάται με νοσταλγία τα παιδικά του χρόνια, που όσο δύσκολα και να ήταν είναι τα ομορφότερα της ζωής. Ο Γιώργος Αγαθονικιάδης έχοντας ζήσει ο ίδιος την ιστορία που διηγείται, μιλά για τα γεγονότα που σηματοδοτούν τη μνήμη ενός παιδιού. Περιγράφει κυρίως τις στιγμές της καθημερινότητας, τους φίλους που απέκτησε, το σχολείο, τη ζωή με τον παππού και τη γιαγιά του, στιγμές άλλοτε αστειές και χαρούμενες, άλλοτε σκληρές. Όλα αυτά μαζί όμως με τη θύμιση πάντα της πατρίδας του, σε μια εποχή που οι έντονες πολιτικές εξελίξεις επηρέαζαν άμεσα τη ζωή των ανθρώπων.

B.P.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλάπουλος, 20:00

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ανάμεσα στο όνειρο και την πραγματικότητα

Γιώργος Αγαθονικιάδης, σκηνοθέτης

Η ιστορία της ταινίας σας είναι αυτοβιογραφική, ή απλά συνθέσατε το σενάριο με βάση κάποιες δικές σας εμπειρίες;

Ένα σημαντικό κομμάτι αφορά στα παιδικά μου χρόνια που έχω ζήσει με τον παππού και την γιαγιά μου στην πρώην Τσεχοσλοβακία, όμως δεν είναι ταινία που στηρίζεται μόνο στις προσωπικές αναμνήσεις. Κι αυτό γιατί πολλές από τις ιστορίες που παρουσιάζονται στην ταινία έχουν να κάνουν με τον πόνο και την νοσταλγία των ανθρώπων που ζουν μακριά από την πατρίδα τους. Σήμερα δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα αν αυτά που παρουσιάζονται μέσα στην ταινία ήταν όνειρο ή πραγματικότητα.

Δουλέψατε ταυτόχρονα με Έλληνες και Τσέχους για την ολοκλήρωση της ταινίας. Πόσο εύκολο ήταν να συντονιστούν όλοι μαζί;

Το μεγαλύτερο μέρος των συντελεστών ήταν Τσέχοι γιατί γνωρίζω την γλώσσα τους και τα μέρη όπου γυρίστηκε η ταινία. Για μένα δεν έπαιξε κανένα ρόλο η εθνικότητα των συνεργατών μου. Αυτό που μπορώ να υποστηρίξω είναι ότι μια χώρα με τέτοια πλούσια κινηματογραφική παράδοση έχει και την υποδομή για να υποστηρίξει όλες τις απαιτήσεις μου για να έχει ένα ικανοποιητικό αποτέλεσμα η ταινία. Οι Έλληνες ηθοποιοί συνεργάστηκαν άψογα με το συνεργείο και δημιουργήθηκαν και προσωπικές φιλίες μεταξύ τους. Στην ταινία μου εί-

χα ως σκηνογράφο τον Κάρελ Τσέρνι που έχει πάρει Όσκαρ για τον Αμαντέους του Μίλος Φόρμαν.

Υπήρξαν κάποιες ιδιαίτερες δυσκολίες κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων;

Οι μόνες δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε ήταν οι καιρικές συνθήκες κατά την διάρκεια των γυρισμάτων.

Πόσο διαφέρει το να κάνει κανείς σινεμά στην Τσεχία και στην Ελλάδα;

Η διαφορά είναι τεράστια. Από την αρχή με την έγκριση του σεναρίου η τσεχική εταιρεία παραγωγής με όλα τα μέσα προσπάθησε να βοηθήσει να υλοποιηθεί ένα προσωπικό μου όνειρο που πολλά χρόνια ήθελα να πραγματοποιήσω. Έκαναν τα πάντα για να βρεθούν οι κατάλληλοι συνεργάτες για να υλοποιηθεί αυτή η ταινία. Στην πατρίδα μου τα κριτήρια διαφέρουν diametρικά και δεν είναι τόσο ουσιαστικό το τι ξέρει και τι θέλει ο δημιουργός αλλά ποιον γνωρίζει.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Ο Παναγιώτης Καλατζόπουλος μιλά για τη μουσική της ταινίας

Στις πρώτες μας συναντήσεις με τον Γιώργο Αγαθονικιάδη μου διηγήθηκε την ιστορία. Είναι πάρα πολύ καλός παραμυθάς γιατί με έβαλε ακαριαία στο κλίμα της ταινίας του πριν δω εικόνες. Αυτό το οποίο άκουγα μου άρεσε. Αυτήν την ιστορία δεν την ήξερα παρά μόνο πολύ επιδερμικά, τα τρένα δηλαδή που φύγανε μετά ή κατά τον εμφύλιο για τις χώρες του τότε ανατολικού μπλοκ με ορφανά Ελληνόπουλα με σκοπό να μεγαλώσουν μέσα σε κάποια ιδρύματα. Ένας ας πούμε κομμουνιστικός γενιτισαρισμός. Με αγαθές προθέσεις πιθανόν για το μέλλον αυτών των παιδιών, αλλά και με αρκετά πονηρές δεύτερες σκέψεις. Βρέθηκαν λοιπόν άνθρωποι ξεριζωμένοι σε κάποιες χώρες, που δεν ξέρανε τη γλώσσα, με σκοπό να επιβιώσουν. Αυτός βρέθηκε μικρό παιδί με παππού και γιαγιά. Μου περιέγραψε πως ήταν η ζωή στην Πράγα, πού μεγάλωσε, τα γυρίσματα, τις δυσκολίες τους. Με αυτό ξεκινώντας άρχισα να γράφω κάποια βασικά θέματα χωρίς να έχω δει υλικό. Είδα μόνο ένα μικρό making of που γύρισε η κόρη του η Ελένη και πήρα μια ιδέα από τα χρώματα και κάποιο κλίμα. Μου έβαλε ένα πολύ ωραίο μπαρόκ αντίτιμο ενός Μαρτσέλο, που τελειώς συμπτωματικά τον ήξερα από τα φοιτητικά μου χρόνια. Είχε κάτι το απύ και στατικό στη μουσική του. Αυτό με έβαλε στο νου να γράψω κι εγώ κάτι στατικό που να μην έχει μεγάλα διαστήματα ανάμεσα στις νότες που να δημιουργούν συναισθηματισμούς. Κι αυτό επειδή η ταινία δεν παίρνει θέση στην πολιτική εκδοχή των γεγονότων, αλλά είναι μια ανθρώπινη εκδοχή των ιστοριών αυτών. Κάτι που να έχει μια απόσταση από τα πράγματα να μην σχολιάζει με πολύ μεγάλο συναίσθημα, ή το συναίσθημα να έχει αυτή την απόσταση που έχει το μπαρόκ, που στο βάθος είναι θρησκευτική μουσική. Στη συνέχεια έγραψα κάποια άλλα που ελληνικά θέματα που ταίριαζαν στις σκηνές με τον παππού και τη γιαγιά και στο πολύ τέλος έγραψα το τρίτο και μάλλον καλύτερο θέμα φορτισμένο μάλλον από το ότι ένιωθα ότι ήταν λίγα αυτά τα θέματα. Έκανα ένα πάρα πολύ ωραίο αντίτιμο για βιολοντσέλο που είναι και οι τίτλοι τέλους της ταινίας το οποίο ίσως είναι από τα ωραιότερα πράγματα που έχω κάνει.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Μουσικές των ελληνικών ταινιών

Η Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών, συνεχίζοντας την περσινή πετυχημένη έκδοση συλλεκτικού μουσικού CD, προχώρησε στη δημιουργία ενός νέου μουσικού CD, με τίτλο «Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ», στο οποίο περιέχεται ένα μουσικό θέμα από κάθε ταινία μεγάλου μήκους που συμμετείχε στα Κρατικά Κινηματογραφικά Βραβεία Ποιότητας 2001. Η διάρκειά του είναι 82' και θα προσφερθεί ευγενώς από την Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών στους φίλους του κινηματογράφου που θα παρακολουθήσουν φέτος το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Εγκαίνια έκθεσης

του Μουσείου Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Ο πρόεδρος της Διοικούσας Επιτροπής του Μουσείου Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Απόστολος Παπαγιαννόπουλος και ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Φωτογραφικού Κέντρου Σκοπέλου, Βαγγέλης Ιωακείμιδης σας προσκαλούν σε συνέντευξη τύπου για τα εγκαίνια της έκθεσης φωτογραφίας και για τη διοργάνωση παράλληλου κινηματογραφικού αφιερώματος με τίτλο «Το Πνεύμα της θρησκείας, Φωτογραφικές και Κινηματογραφικές Προσεγγίσεις», τη Δευτέρα 12 Νοεμβρίου, στις 11:00, στο ΜΚΘ, στην Αποθήκη Α', στο λιμάνι.

Δωρεάν προβολές για φοιτητές, σπουδαστές και μαθητές

για προσφορά του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Υπενθυμίζουμε ότι κάθε μέρα, από τις 9 έως τις 18 Νοεμβρίου, φοιτητές και σπουδαστές θα μπορούν να παρακολουθούν δωρεάν τις προβολές των 11:00, 13:30 και 15:30, στην αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ, με απλή επίδειξη της φοιτητικής ή σπουδαστικής τους ταυτότητας. Ειδικά οι μαθητές, που εκείνες τις ώρες –οι πρωινό– πρέπει να είναι στις μαθητικές αίθουσες, μπορούν να προσέρχονται στις κινηματογραφικές προβολές, κατόπιν συνεννόησης της διεύθυνσης του γυμνασίου ή του λυκείου με το Φεστιβάλ, με τη συνοδεία του καθηγητή τους.

Όλες οι σχολές και τμήματα στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στο Πανεπιστήμιο Μακεδονία και στα ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, καθώς και όλα τα γυμνάσια και λύκεια του νομού Θεσσαλονίκης, ενημερώνονται, ώστε από την έναρξη των προβολών της 42ης διοργάνωσής του, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης να κινείται σε έντονους νεανικούς ρυθμούς.

Αλλωστε η συνεργασία του Φεστιβάλ με την πανεπιστημιακή κοινότητα είναι δεδομένη και ας μην ξεχνάμε τα εκπαιδευτικά προγράμματα «Πάμε Σινεμά», που τρέχουν εδώ και χρόνια σε όλη την Ελλάδα.

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

La Pianiste The piano teacher

Michael Haneke
AUSTRIA / FRANCE, 2001

Michael Haneke's vision as an auteur is characterized by dire pathological cases: *The Seventh Continent*, *Benny's Video* and *Funny Games* are studies in tyranny, sadism, masochism, angst and aggression. His films are always controversial, inevitably compelling – and *La Pianiste* may be his most harrowing work yet. Based upon the novel by Elfriede Jelinek, the film is an excruciating consideration of the fate of a woman who – prohibited from expressing and pursuing her sexual desires – winds up in a world of violent abnegation.

In her late thirties, Erika Kahut is a piano teacher at the esteemed Vienna Conservatory. She is strict, intimidating and respected; however, her personality is a diligent construction and a painful response to her constricted life. She still shares an apartment with her mother and their co-dependent relationship is stifling and even violent – nowhere in Erika's world is there anything approaching happiness. Novelist Jelinek describes the story as being about "the unravelling of one of the women... who carry to term the high culture that Austria so idolizes", aptly describing the paradoxical burden that drives Erika's disastrous pathology: At the same time that she is forbidding and cold, she is a cultural ideal. Even though she repeatedly professes to have no emotions her repressed feelings – love, just, resentment – drive her routine trips to porn cinemas, voyeuristic spying at local drive-ins and horrendous acts of self-mutilation. Erika's twisted regimen and careful façade are completely obliterated when Walter, a younger student, decides to seduce his teacher, believing that he senses a kindred spirit. She initially derides and rejects him and, when she finally does accept his advances, it is with a startling qualification: She gives the young man a list of her desires which he is obligated to fulfil. At this moment (if there were any lingering doubt) it becomes obvious that the story has no room for delineations of victim and perpetrator, aggressor or capitulator.

Dimitri Eipidis

Σήμερα στο 10 στα 10

14:50 - Ο Patrick Stettner (*Υποθέσεις Ξένων / The Business of Strangers*, ΗΠΑ) συναντά τη Χριστίνα Αλεξανιά.

15:10 - Ο Μιχάλης Κουτσογιαννάκης (Η Νέα Πατρίδα / *Det Nya Landet*, Σουηδία) συναντά τον Πασχάλη Τσαρούχα.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ναργκές / Nargess

της Ράσαν Μπάνι-Ετεράντ (Ιράν, 1992)

Ένα κλεφτρόνι ερωτεύεται και παντρεύεται μια κοινωνικά άβγαλτη κοπέλα σε μια φτωχογειτονιά της Τεχεράνης, αλλά οι προσπάθειές του να πάρει τον ίδιο δρόμο τερπνίζονται από το ποινικό του μητρώο και τη ζωή του στο δρόμο. Σ' ένα χώρο φτώχειας και ανεργίας, η σκηνοθέτης εστιάζει στον αγώνα ανάμεσα στα όνειρα και στην πραγματικότητα, στην αξιοπρέπεια και στην απόγνωση. Η ταινία απαγορεύτηκε για δύο χρόνια από τη λογοκρισία, και στη συνέχεια κέρδισε τα βραβεία καλύτερης σκηνοθεσίας και καλύτερης μουσικής στο Φεστιβάλ του Fajr στο Ιράν. Ήταν η πρώτη φορά που γυναίκα κέρδιζε αυτή τη διάκριση.

3x3 - Cine Tzon Κασσαβέτης, 15:00

Μις Γουόντον/Miss Wonton

του Μενγκ Ογκ (ΗΠΑ/Σιγκαπούρη, 2001)

Η Ah Na, μια νεαρή Κινέζα εγκαταλείπει το μικρό χωριό της για να πάει στην Αμερική σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής. Έχοντας ξεφύγει από τις διώξεις στην πατρίδα της η Ah Na κυνηγάει το Αμερικάνικο Όνειρο ενώ ταυτόχρονα παλεύει με τα φαντάσματα του κρυφού παρελθόντος της. Υιοθετώντας ένα στυλ που θυμίζει τον ρομαντισμό των παλιών Κινέζικων ταινιών και της μουσικής, η ταινία ασχολείται με την αναζήτηση της ταυτότητας, τον αγώνα για ελευθερία και την ατελείωτη ανάγκη για ευτυχία.

Αμερικανοί Ανεξάρτητοι - Π. Ζάννας, 15:30

Οι ακυβέρνητοι / Drift

του Μίχιελ βαν Γιάροφελντ (Ολλανδία, 2001)

Η 15χρονη Sammy έχει μόλις πρόσφατα αντιληφθεί τον πόθο που ξεσηκώνει στους άντρες, όμως ο μοναδικός άντρας με τον οποίο είναι δεμένη είναι ο μεγαλύτερος αδελφός της Jacob. Μ' έναν πατέρα που βρίσκεται στο ίδρυμα και μια μητέρα φευγάτη εδώ και χρόνια, ο Jacob ζει μόνο για να προστατεύσει την μικρή αδελφή του.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 17:30

Νέα πατρίδα / Det nya landet

του Γκέιρ Χάνστεν Γιόργκενσεν (Ολλανδία, 2001)
Ο 15χρονος Ali από την Σομαλία και ο 40χρονος Massud από το Ιράν συναντιούνται σ' έναν καταυλισμό μεταναστών στην νότια Σουηδία. Έχοντας συνεχώς πάνω απ' το κεφάλι τους τον κίνδυνο της απέλασης αποφασίζουν να κάνουν ένα ταξίδι στην Σουηδική ύπαιθρο μεσ' το καλοκαίρι. Στον δρόμο τους συναντούν την Louise, μια πρώην Μις Σουηδία που νιώθει την μοναξιά τους και μοιράζεται την λαχτάρα τους για μια καλύτερη ζωή.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 17:30

Αδελφές / Sestry

του Σεργκέι Μποντρόφ Jr. (Ρωσία, 2001)

Η ταινία αφηγείται τη ζωή δύο ετεροθαλών αδελφών, 8 και 13 χρονών αντίστοιχα, που ζούνε χωρίς και δεν αγαπάει η μια την άλλη. Η μεγαλύτερη ζει με τους πλούσιους γονείς της, ενώ η μικρότερη ζει με την φτωχή γιαγιά της και έχει αποκτήσει ωριμότητα και υπευθυνότητα που δεν έχει καμιά σχέση με την ηλικία της. Όταν ο πατέρας των κοριτσιών αντιμετωπίζει μια απειλή από μια συμμορία η μικρή αδελφή βρίσκεται σε κίνδυνο. Στη διάρκεια αυτής της περιπέτειας οι δυο αδελφές θα αναγκαστούν να βασιστούν η μια στην άλλη με τρόπους που ούτε οι ίδιες φανταζόντουσαν.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 20:00

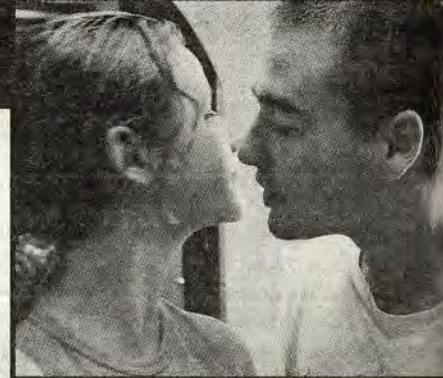
Η δασκάλα του πιάνου

Die Klavierspielerin

του Μίκαελ Χάνεκε (Αυστρία/Γαλλία, 2001)

Η Έρικα Κάχουτ, σαράντα περίπου ετών, είναι καθηγήτρια πιάνου στο Ωδείο της Βιέννης. Επιβλητική κι απόμακρη, εμπνέει δέος και σεβασμό, αλλά η προσωπικότητά της είναι ένα προσεκτικό κατασκεύασμα και μια αντίδραση στην περιορισμένη της ζωή. Οι απωθημένες επιθυμίες της την ωθούν σε μακάβριες πράξεις ηδονοβλεψίας και αυτοτραυματισμού. Όσοπου ο Βάλτερ, ένας νεαρός μαθητής της, αποφασίζει ν' αποπλανήσει τη δασκάλα του.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 20:30

Όταν ο έρωτας φτάνει στα άκρα

Βαγόνι καπνιστών/Vagon fumador
της Βερόνικα Τσεν (Αργεντινή, 2001)

Παγιδευμένη σαν ένα έντομο στο φως στην σκοτεινή πλευρά του Μπουένος Άιρες η 20χρονη Ren αρχίζει ένα επικίνδυνο παιχνίδι με τον Andres και μπαίνει σ' έναν αλλόκοτο κόσμο που απειλεί να την καταστρέψει. Πιστεύοντας απόλυτα στην λυτρωτική δύναμη της αγάπης είναι πρόθυμη να δώσει την εμπιστοσύνη της μ' έναν τρόπο ολότελα άγνωστο για κείνον. Ενώ ο κόσμος της καταρρέει εκείνος την περικυκλώνει ξελογιασμένος και ξελογιάζοντας την σ' έναν ιστό απόλυτης συνενοχής.

Σκιές στη νύχτα - Cine Tzon Κασσαβέτης, 22:30

Φλάφερ / The fluffer

των Ρίτσαρντ Γκλάσερ, Γουές Γουέστ (ΗΠΑ, 2001)

Το Fluffer είναι μια ταινία που έχει σαν θέμα την εμμονές και την υποταγή, το χρήμα και το σεξ με πρωταγωνιστή τον πορνοσταν John Rebel. Η ζωή του Rebel χαρακτηρίζεται από μια ουσιαστική αντίφαση: αν και είναι άνδρας με τα όλα του κερδίζει το ψωμί του σαν ομοφυλόφιλος ηθοποιός σε πορνοταινίες. Ο μόνος λόγος για τον οποίο τον κάνει είναι για τα χρήματα. Η ταινία συμμετείχε στο φετινό φεστιβάλ του Βερολίνου.

Σκιές στη νύχτα - Πάυλος Ζάννας, 23:00

Veronica Chen

Η 32χρονη Αργεντινή σκηνοθέτης, Βερόνικα Τσεν, σπούδασε λογοτεχνία αλλά σύντομα έστρεψε το ενδιαφέρον της στα οπτικοακουστικά μέσα επικοινωνίας. Αφού ολοκλήρωσε σπουδές σκηνοθεσίας δούλεψε σαν βοηθός μοντέρ σε περισσότερες από 15 ταινίες γνωστών Αργεντινών σκηνοθετών. Μετά από μια σειρά ταινιών μικρού μήκους έφταξε την πρώτη της ταινία, *Βαγόνι Καπνιστών*.

Έχετε εκφράσει πως ο κόσμος του κολυμβητή και αυτός του σκηνοθέτη είναι κοντινοί! Δηλαδή;

Όταν κάνεις μια ταινία μερικές φορές νιώθεις πολύ μόνος με τον εαυτό σου. Θυμήθηκα πως την τελευταία φορά που είχα νιώσει έτσι ήταν όταν προπονιόμουν στην κολύμβηση. Έρχεται μια στιγμή πέρα από την οποία δεν σκέφτεσαι τίποτε παρά μόνο πράττεις. Βλέποντας το *Βαγόνι Καπνιστών* συνειδητοποίησα πως είχε ένα υδρόβιο συναίσθημα. Όταν κολυμπάς δεν ακούς, είσαι με τον εαυτό σου και οι ήχοι είναι διαφορετικοί. Είναι σαν να είσαι αποσπασμένος από τον υπόλοιπο κόσμο. Κάτι ανάλογο συμβαίνει με τους χαρακτή-

“Όσο περισσότερο αναμειγνύεσαι με τον κινηματογράφο τόσο απομακρύνεσαι από τον πραγματικό κόσμο. Τα πάντα είναι μια ταινία, είναι θέμα μιας ταινίας ή μια ιδέα για ταινία, τίποτε δεν είναι πια πραγματικό”

ρες στο *Βαγόνι Καπνιστών*. Όταν κολυμπάς αντιλαμβάνεσαι μονάχα ένα κομμάτι της πραγματικότητας. Νομίζω πως ο κινηματογράφος και η σκηνοθεσία του έχουν πολλά κοινά σημεία με αυτή την κατάσταση. Δέχεσαι μόνο μικρές λάμψεις από τον πραγματικό κόσμο.

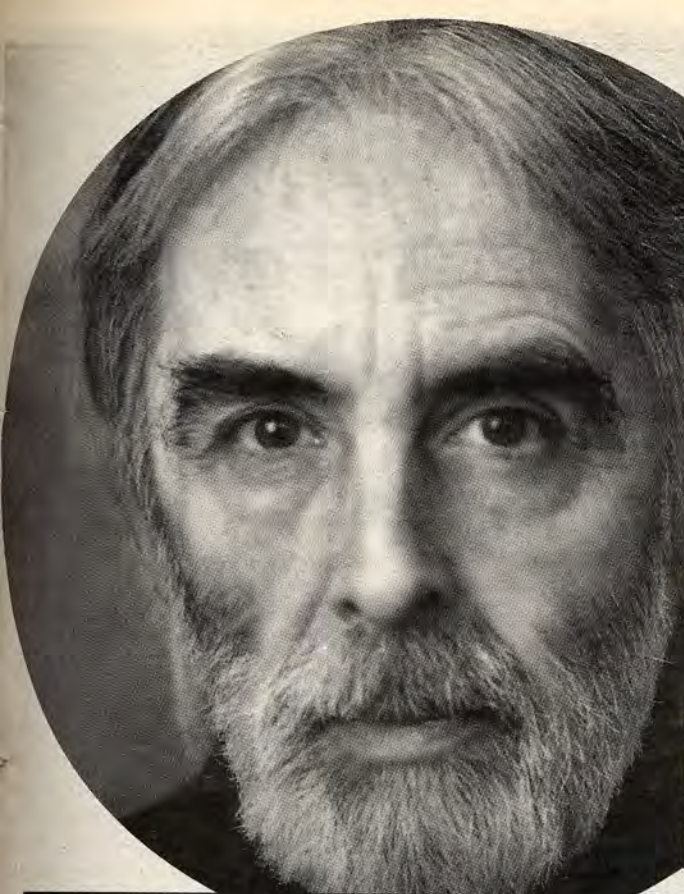
Μια βασική ιδέα της ταινίας είναι η σημασία του χρήματος στη ζωή μας και το πως τα πάντα έχουν το οικονομικό τους αντίτιμο, το θέμα δηλαδή της σωματικής και της πνευματικής εκπόρνευσης. Τι σας οδήγησε σε αυτόν τον προβληματισμό;

Είναι μια φιλοσοφία στην οποία νιώθω πολύ κοντά. Πιστεύω πως όλοι και όλα έχουν ένα αντίτιμο. Πιστεύω πως όταν δουλεύεις, ακόμη κι αν σου αρέσει αυτό που κάνεις, πουλάς κομμάτια του εαυτού σου, τις ιδέες σου. Έτσι λειτουργεί ο κόσμος και νομίζω πως αυτό είναι σωστό. Το μόνο πράγμα που δεν είναι σωστό είναι πως δεν πληρώνεσαι καλά. Δυστυχώς, αναγκάζεσαι να πουλάς τον εαυτό σου πολύ φτηνά. Όταν δουλεύεις σκληρά και πάρεις κάποιο αντάλλαγμα αυτό είναι κάτι. Όταν δουλεύεις σκληρά και δεν πάρεις τίποτε πίσω, αυτό είναι πολύ κακό. Η πορνεία είναι η ακραία πλευρά αυτής της κατάστασης, αλλά αυτό είναι κάτι το οποίο δεν με ξενίζει. Δεν το βλέπω σαν κάτι ανήθικο. Δεν καταλαβαίνω γιατί έχουμε τόσο μεγάλο πρόβλημα με το θέμα της εμπορίας του σώματος. Οι άνθρωποι έχουν μυαλό και σώμα, τα δύο συνδυάζονται. Ωστόσο μπορούμε να εκπορνευτούμε, πνευματικά, διανοητικά αλλά όχι σωματικά. Αυτό είναι ένα ταμπού. Ο καθένας μας όμως, το κάνει κάθε μέρα με έναν άλλο τρόπο. Γι' αυτό ήθελα να μιλήσω με το *Βαγόνι Καπνιστών*, χωρίς να κάνω κάποια τοποθέτηση. Το αγόρι στην ταινία δεν βλέπει την πορνεία σαν κάτι κακό απλά δεν θέλει να το κάνει φτηνιάρικα. Σκέφτεται: "Είμαι ένας οποιοσδήποτε, ένας ανώνυμος, υπάρχουν εκατομμύρια άλλα αγόρια σαν μένα αλλά εσύ γουστάρεις μένα. Αφού σου αρέσω, αυτό σημαίνει πως είμαι κάτι για σένα. Έτσι με κάνεις να νιώσω καλά."

Η ανταπόδοση αξίας μιας εκπόρνευσης

Συνέντευξη: Χ. Καλλίτσης

Με πνευματώδες χιούμορ, ο 58χρονος αυστριακός σκηνοθέτης είναι απλός, συστηματικός στη σκέψη του και μετρημένος. Διαθέτει το ταλέντο να κερδίζει την εμπιστοσύνη των ηθοποιών και να τους οδηγεί σε οριακά σημεία ερμηνείας καθώς οι χαρακτήρες εξευτελίζονται αλλά ταυτόχρονα λυτρώνονται. Τα όσα συμβαίνουν στην οθόνη είναι απλές αφορμές οι οποίες ταξιδεύουν τη φαντασία του θεατή. Η *Δασκάλα του Πιάνου* κέρδισε το μεγάλο βραβείο της κριτικής επιτροπής στις Κάννες κι επίσης οι πρωταγωνιστές της ταινίας, Μπενουά Μαζιμέλ και Ιζαμπέλ Ιπέρ απέσπασαν τα βραβεία ανδρικής και γυναικείας ερμηνείας αντίστοιχα.

Michael

Haneke

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΕΥΝΟΥΧΙΖΕΙ

Πόσο δύσκολο είναι να κάνετε μια ταινία βασισμένη σε ένα μυθιστόρημα; Πώς ήταν η συνεργασία σας με την συγγραφέα Ελφρίντε Γέλινεκ;

Νομίζω πώς πάντα το να κάνεις μια ταινία βασισμένη σ' ένα μυθιστόρημα είναι κάτι επικίνδυνο και για τους δύο: για τον συγγραφέα και για τον σκηνοθέτη. Πρόκειται για δύο πράγματα πολύ διαφορετικά στη δομή τους και τα μέσα που χρησιμοποιούν. Πρόκειται για μια προσπάθεια αρκετά επίφοβη επειδή χάνεται η ποιότητα της ουσίας που είναι η γλώσσα του βιβλίου και πρέπει να βρεις άλλα μέσα για ν' αφηγηθείς την ιστορία σου.

Πόσο διαφορετική είναι η δική σας οπτική γωνία από αυτή της Γέλινεκ;

Σίγουρα είμαστε δύο διαφορετικοί άνθρωποι, επίσης μιλάμε για δύο διαφορετικά μέσα έκφρασης. Είναι σαν να λέμε πως αν είναι ένα φεμινιστικό μυθιστόρημα τότε θα πρέπει κι ο σκηνοθέτης που θα το κάνει ταινία να είναι φεμινιστής. Επίσης είναι το ερώτημα της ευαισθησίας. Εργάστηκα στο θέατρο για 25 χρόνια ως σκηνοθέτης. Είναι διάφορα πράγματα τα οποία περιέγραφα στη σκηνή αλλά δεν τα βίωσα ο ίδιος. Δεν πρέπει να είσαι δολοφόνος για να μπορείς να δείξεις ένα φόνο σε μια ταινία. Δεν πρέπει να είσαι γυναίκα σκηνοθέτης για να μπορείς ν' αναμειχθείς με τη γυναικεία σεξουαλικότητα.

Πιστεύετε πως ο χαρακτήρας της Έρικα μπορεί να ανήκει σε ένα συνηθισμένο άνθρωπο, σε μια γυναίκα ανάμεσά μας;

Δεν πιστεύω ότι είναι μια άρρωστη γυναίκα. Λίγο-πολύ, είναι μια γυναίκα αντιπροσωπευτική της κοινωνίας μας. Στην πραγματικότητα προσπαθούμε να δείξουμε κάτι το φυσιολογικό, ο τρόπος που το δείχνουμε είναι ακραίος. Η Έρικα είναι νευρωτική αλλά όχι άρρωστη.

Πώς εξηγείτε την επιλογή της γλώσσας, το γεγονός δηλαδή ότι οι χαρακτήρες της ταινίας ενώ ζουν στη Βιέννη μιλούν γαλλικά;

Είναι η πρώτη μου διασκευή στον κινηματογράφο και γι' αυτό υπάρχει ένας αυτοπροβληματισμός στην ταινία. Το βιβλίο της Γέλινεκ είναι ένα είδος παρωδίας ενός κλασικού ψυχολογικού μυθιστορήματος. Η ταινία είναι κατά κάποιο τρόπο η παρωδία ενός μελοδράματος. Όπως τα *Παράξενα Παιχνίδια* ήταν η παρωδία ενός αστυνομικού μυθιστορήματος. Ταυτόχρονα αφήνουμε απ' έξω κάποια στοιχεία του μελοδράματος που του είναι απαραίτητα όπως είναι οι εξηγήσεις. Πρόκειται για παρωδία επειδή δεν υπάρχει εξήγηση. Το πρώτο μου κίνητρο δεν ήταν να προβληματιστώ για τον κινηματογράφο αλλά ήταν περισσότερο αυτή η περιπέτεια του να πέσω σε μια ιστορία που δεν είναι η δική μου.

Ποιά η σημασία της μουσικής σε μια ταινία που την έχει ως θέμα της και πόσο περιοριστική γίνεται για την γλώσσα του κινηματογράφου;

Η μουσική αναπαριστά την τελειότητα την οποία αναζητούμε στη ζωή μας και που τελικά μας οδηγεί στην καταστροφή. Από

τα μουσικά κομμάτια που επιλέχθηκαν, ένα μέρος υπήρχε στο μυθιστόρημα όπως το *Κονσέρτο του Πάσχα*, αλλά τα τραγούδια του Σούμπερτ ήταν δική μου επιλογή. Οι Σούμπερτ και Μπραμς είναι οι δύο αγαπημένοι συνθέτες της Γέλινεκ. Υπάρχει αυτή η απίστευτη θλίψη στη μουσική των δύο που μας συγκίνησε. Συνήθως δεν χρησιμοποιώ πολύ τη μουσική στις ταινίες μου, επειδή η μουσική χρησιμοποιείται για να κρύψει τα μειονεκτήματα της ταινίας. Σε αυτήν την ταινία είχα την ευκαιρία να χρησιμοποιήσω όπως ήθελα την αγαπημένη μου μουσική. Στα νιάτα μου ήθελα να γίνω μουσικός έτσι το γεγονός μου πρόσφερε ιδιαίτερη απόλαυση.

Η Ιζαμπέλ Ιπέρ έχει πει πως όλη η ιστορία της Έρικα έχει να κάνει με την ανάγκη της να ελέγχει τα πάντα. Μοιάζει η αναζήτηση της τελειότητας στη μουσική να λειτουργεί σαν ένα ευνουχιστικό όργανο. Ποια είναι η γνώμη σας;

Δε νομίζω πως η μουσική στην ταινία έχει τον ρόλο του ευνουχιστή. Θα μπορούσαμε να πούμε το ίδιο για κάθε άλλη δουλειά ή και καριέρα η οποία απαιτεί τον ίδιο βαθμό τελειότητας, την ίδια θυσία για να φτάσουμε στην τελειότητα. Δεν είναι η μουσική η οποία ευνουχίζει αλλά περισσότερο το κοινωνικό περιβάλλον. Σε αυτό το πολύ συγκεκριμένο χώρο των βιεννέζων μικροαστών είναι αλήθεια πως η μουσική έχει έναν ρόλο ευνουχισμού αλλά δεν είναι η μουσική που οδηγεί κυρίως σε αυτό. Το γεγονός πως ένα κοινωνικό περιβάλλον οδηγείται στον ευνουχισμό μέσα από τη μουσική δεν λέει τίποτε για την ίδια τη μουσική.

Γιατί η βία είναι τόσο σημαντική στις ταινίες σας; Γιατί είναι η βία τόσο σημαντική στην κοινωνία μας; Νομίζετε πως μπορείτε να καλύτερέψετε τον κόσμο με τις ταινίες σας;

Όχι. Σίγουρα μια ταινία μόνη της, ένα μυθιστόρημα μόνο του δεν μπορεί να κάνει κάτι. Ωστόσο, πιστεύω πως το σύνολο από όλα τα μυθιστορήματα και τις ταινίες μπορεί. Αναφερόμενος σε ταινίες εννοώ αυτές που θεωρώ καλλιτεχνικές. Αν τις πάρουμε μαζί αυτές τις ταινίες μπορούν να οδηγήσουν σε μια αλλαγή της ευαισθησίας των ανθρώπων. Εδώ τίθεται το ερώτημα της κοινωνικής λειτουργίας της τέχνης και του κατά πόσο η τέχνη έχει κάποιο ξεχωριστό ρόλο. Αυτό όμως δεν είναι το στοιχείο που μ' ενδιαφέρει, εφόσον δεν μπορώ να ελέγξω το αποτέλεσμα της ταινίας μου. Έχω ακούσει από διάφορους ανθρώπους να μου λένε, για παράδειγμα, πως μέσα από μια συγκεκριμένη ταινία άρχισαν να βλέπουν τα πράγματα διαφορετικά. Αυτό μπορούμε να το καταφέρουμε.

“Ο θεατής επιθυμώ να μπερδεύεται και να ζορίζεται τόσο πολύ που να μην μπορεί να κοιτάξει την οθόνη”

Μπορείτε να μιλήσετε για τον τρόπο με τον οποίο δουλεύετε με τους ηθοποιούς; Φαίνεται να τους πηγαίνετε στα άκρα και να τους ζητάτε σχεδόν τα πάντα από τα όσα μπορούν να κάνουν.

Αυτό είναι θέμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Αν πετύχεις να δημιουργήσεις ένα περιβάλλον εμπιστοσύνης γύρω σου, τότε μπορείς να δώσεις στους ηθοποιούς το κουράγιο να φύγουν μαζί σου σε μια περιπέτεια. Από την άλλη μεριά, αν ο σκηνοθέτης ή οι ηθοποιοί νιώθουν προδομένοι και πουλημένοι, τότε αρνούνται αυτά τα πράγματα. Συγκεκριμένα αγαπώ το να δουλεύω με τους ηθοποιούς. Το να δουλεύω με τους ηθοποιούς είναι το κομμάτι που ευχαριστιέμαι περισσότερο, το υπόλοιπο της προετοιμασίας μιας ταινίας είναι απλά άγχος. Κι αν αγαπώ τους ηθοποιούς αγαπώ ιδιαίτερα τους καλούς. Είναι επίσης ένα ερώτημα επαγγελματισμού. Αν δηλαδή ο ηθοποιός νιώθει πως δέχεται κατευθύνσεις από κάποιον που καταλαβαίνει τη δουλειά του. Γι' ακόμη μια φορά μπορούν να σε ακολουθήσουν με μεγαλύτερη ευκολία. Αυτό ισχύει και στο θέατρο. Πρέπει να χτίσεις (με τους ηθοποιούς) μια σχέση αμοιβαίας εμπιστοσύνης κι εφόσον υπάρχει αυτή θα πρέπει να επιτρέπουν στους εαυτούς τους ν' αναπτυχθούν και ν' ανακαλύψουν νέα πράγματα. Επειδή ο καλός ο ηθοποιός είναι και περίεργος, επιθυμεί να προεκτείνει τα όριά του και θέλει να γνωρίσει νέα πράγματα. Δεν θέλουν να επαναλαμβάνουν τους ίδιους ρόλους, τις ίδιες εμφανίσεις που ήδη έχουν κάνει.

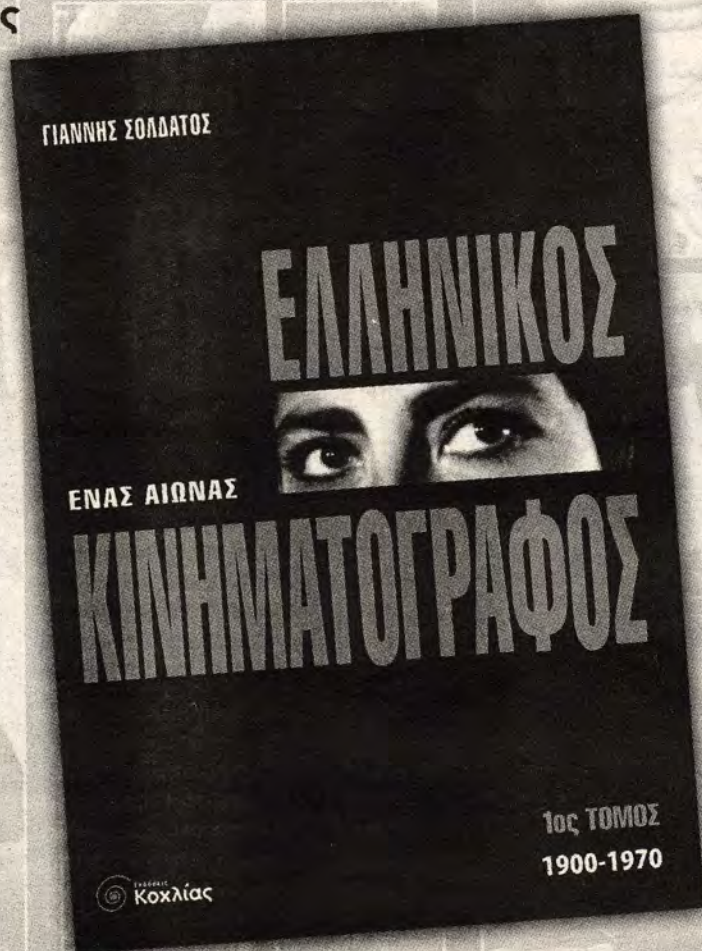
Συχνά διαλέγετε να μην δείξετε αυτό που ενδεχομένως θα σόκαρε αλλά το αφήνετε να εννοηθεί;

Νομίζω πως σ' αυτήν την ταινία δουλεύω με την σεξουαλικότητα, τουλάχιστον από πλευράς εικόνας, με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο δούλεψα με τη βία στα *Παράξενα Παιχνίδια*. Η φαντασία του κοινού είναι πιο παραγωγική όταν δεν βλέπει κάτι να περιγράφεται όπως έχει. Όταν σε διάφορες ταινίες θρίλερ όλα περιγράφονται τότε φεύγει από το βλέμμα του θεατή αυτό που είναι πραγματικά σημαντικό. Στην κοινωνία μας η βία και η σεξουαλικότητα είναι ταμπού. Η φαντασία του θεατή φέρνει κάτι που είναι πολύ βαθύτερο από αυτό που περιγράφεται. Έχουμε μια διαφορετική σχέση με την σεξουαλικότητα σαν παραγωγοί, ηθοποιοί, σκηνοθέτες αλλά και σαν παραλήπτες ενός θεάματος. Ο μόνος τρόπος για να γυρίσεις κάτι με λεπτομέρεια είναι ή να το κάνεις πορνογραφικό ή αλλιώς παράξενο και τελικά χωρίς το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ας πάρουμε για παράδειγμα την μεγάλη σκηνή όπου η Ιζαμπέλ Ιπέρ, συνανίζει τον Μπενουά Μαζιμέλ. Αυτό που είναι ενδιαφέρον στη σκηνή δεν είναι αυτό που του συμβαίνει, εφόσον όλοι μας το έχουμε βιώσει, είναι πολύ πιο ενδιαφέρον να δούμε τις αντιδράσεις του. Σε αυτό αναφέρεται η σκηνή. Αν θα δείχναμε λεπτομερώς αυτό που συνέβαινε τότε το κοινό θα συγκεντρωνόταν απλά σε αυτήν την πρόκληση και δεν θα πρόσεχε τη σύγκρουση των δύο προσώπων.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλιτσης

Κυκλοφορεί

Εκδόσεις
Κοχλίας

1ος ΤΟΜΟΣ
1900-1970

ΧΩΡΗΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΒΙΒΛΙΟρυθμός

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

www.heineken.gr

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΧΩΡΗΓΟ
RENAULT

Σκόνη / Dust

του Milcho Manchevski

(FYROM / Μ. Βρετανία / Ιταλία / Γερμανία, 2000)

Δύο ιστορίες φαινομενικά ασύνδετες μεταξύ τους συγκροτούν την αφηγηματική γραμμή της ταινίας. Η πρώτη διαδραματίζεται στο σήμερα, στην Νέα Υόρκη. Μια ηλικιωμένη γυναίκα, η Angela δέχεται την υστερόβουλη επίσκεψη ενός νεαρού τον Edge. Είναι ένας απελπισμένος διαρρήκτης και πρόθεση του είναι να αφαιρέσει τις οικονομίες της ηλικιωμένης. Όμως αυτή δεν παραδίδεται αμαχητί στον κλέφτη: απαιτεί απ' αυτόν να ακούσει μία παλιά ιστορία που συνέβηκε πριν πολλά-πολλά χρόνια.

Η δεύτερη ιστορία, αφηγημένη έχει τη Αμερικανική Δύση, στις απαρχές του προηγούμενου αιώνα. Δύο αδελφάκια, ο Luke και ο Elijah, αντιμετωπίζουν μία παράδοξη κατάσταση: είναι ερωτικοί αντίζηλοι, καθώς είναι ερωτευμένοι με την ίδια γυναίκα την Lilith. Επιλέγοντας ως ερωτικό της σύζυγο του νεαρότερου αδελφού, τον Elijah, η Lilith ωθεί τον Luke σε μία εκούσια εξορία. Κυνηγημένος από τους δαίμονες του έρωτα, θα βρεθεί στην Ευρώπη και θα καταλήξει στην περιοχή των Σκοπίων. Τυχοδιώκτης και εμπλεκόμενος στις διαμάχες των τοπικών ένοπλων συμμοριών, ο Luke θα βρεθεί στην δίνη της επανάστασης: βρισκόμαστε στο λυκόφως της οθωμανικής αυτοκρατορίας, την εποχή της εθνικής αφύπνισης. Εκεί ο ήρωας θα συναντήσει την Nedra, η οποία θα τον σώσει όταν η ζωή του κινδυνεύσει.

Η σκηνοθεσία αποποιείται οποιαδήποτε ουδετερότητα -δηλώνει με σαφήνεια την θέση στις συγκρούσεις- μεταφέροντας την μυθολογία γουέστερν μέσα

Η ταινία (που άνοιξε το φετινό φεστιβάλ Βενετίας) κυριαρχείται από θέματα που έχουν ένα έντονο βαλκανικό χαρακτήρα: μια αδελφοκτόνος διαμάχη, οι πολιτικές αναταραχές και η εθνική συνειδητοποίηση που σηματοδεύει ανεξίτηλα τις προσωπικές ζωές.

στον Βαλκανικό χώρο. Έτσι η τελική εικόνα της ταινίας διαδέχεται κάτι από το στυλιζάρισμα των ταινιών γουέστερν αλλά επίσης και την αγριότητα και βαρβαρότητα -που κατά την άποψη του σκηνοθέτη διαδέχεται το παρελθόν- του βαλκανικού χώρου.

Η πρώτη ταινία του σκηνοθέτη *Before the Rain* (Χρυσός Λέων στο Φεστιβάλ Βενετίας 1994) είχε προβληθεί με εξαιρετική επιτυχία σε προηγούμενο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Δημήτρης Μπάμπας

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 20:30

Milcho Manchevski

Το μότο της ταινίας είναι:

–“Πού πηγαίνει η φωνή μας, όταν πλέον δεν είμαστε εδώ;”

–“Τι αφήνουμε πίσω μας;”

–“Είναι η ιστορία της ζωής μας αυτό που θυμούνται οι άλλοι;”

–“Είναι τα παιδιά που αφήνουμε πίσω μας; Η αφήνουμε υλικές καταγραφές, όπως είναι οι ταινίες και οι φωτογραφίες;”

–“Είναι η τέφρα στην τεφροδόχο;”

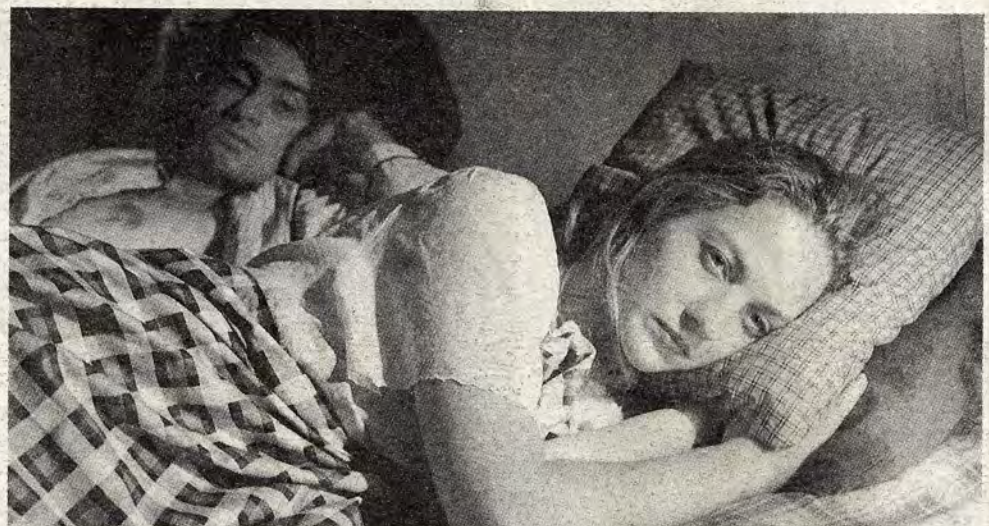
–“Είναι η σκόνη;”

Η ταινία αναφέρεται στη δίψα για αφήγηση. Η ιστορία της *Σκόνης* είναι επιωμένη ως εγκιβωτισμένη αφήγηση, όπως ένα κυβιστικό παραμύθι.

(δήλωση στο κατάλογο του φεστιβάλ Βενετίας 2001)

Γαλαξίας / Mlijecni put

του Faruk Sokolovic (Βοσνία-Ερζεγοβίνη, 2000)

Ο πόλεμος έχει τελειώσει στην Βοσνία -Ερζεγοβίνη και ο Μιρζο ένας πρώην καθηγητής βιολογίας αισθάνεται να ασφυκτιά. Μόνη διέξοδος αποτελεί η μετανάστευση, μαζί με την οικογένειά του, στην Νέα Ζηλανδία. Όμως η απόπειρά του να πάρει την άδεια από το αρμόδιο γραφείο, αποτυγχάνει καθώς αυτός και η γυναίκα του η Sena ανήκουν στο ίδιο δρώμενο: άδειες μετανάστευσης δίδονται με ευκολία κυρίως σε ζευγάρια μικτών γάμων, όπου δηλαδή οι δύο σύζυγοι δεν είχαν το ίδιο δρώμενο (και άρα αντιμετωπίζουν περισσότερα προβλήματα μέσα στο κλίμα εθνικιστικού μίσους που επικρατούσε στην χώρα). Ο Μιρζο αγωνίζεται να επιβιώσει μέσα στο μεταπολεμικό χάος του Σαράγιεβο ως οδηγός άμαξας. Παρόμοιες δυσκολίες αντιμετωπίζει και ένα άλλο ζευγάρι που μένει στην άλλη πλευρά της πόλης: Η Anka και ο Josip θέλουν και αυτοί να μεταναστεύουν στην Νέα Ζηλανδία, ενώ αντιμετω-

πίζουν με δραματικό τρόπο το πρόβλημα τεκνοποίησης. Οι διαδρομές των δύο ζευγαριών θα συναντηθούν μέσω του Ale, έναν νεόφυτο του πολέμου και μανιακό ποδοσφαιρόφιλο. Είναι ο Ale που θα προτείνει μια απροσδόκητη λύση στο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν τα δύο ζευγάρια: Να ανταλλάξουν τις γυναίκες τους ούτως ώστε να μετακομίσουν στην Νέα Ζηλανδία ως "μεικτά" ζευγάρια. Επικεντρώνοντας στα προβλήματα επιβίωσης -όπου η μετανάστευση σε χώρες μακρινές σε αναζήτηση μιας καλύτερης τύχης αποτελεί την λύση-, ο σκηνοθέτης επιλέγει τους ανάλαφρους τόνους μιας κωμωδίας. Εδώ το κωμικό παράγεται καταρχήν από τους χαρακτήρες (όπως τον Ale) από τις καταστάσεις (οι δυσκολίες επιβίωσης αντιμετωπίζονται μ' ένα σαρκαστικό τόνο) όσο και από τις παρεξηγήσεις (που προκαλούνται από την ανορθόδοξη λύση που επιλέγεται).

Δημήτρης Μπάμπας

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 18:00

PHOTOTECH
ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ

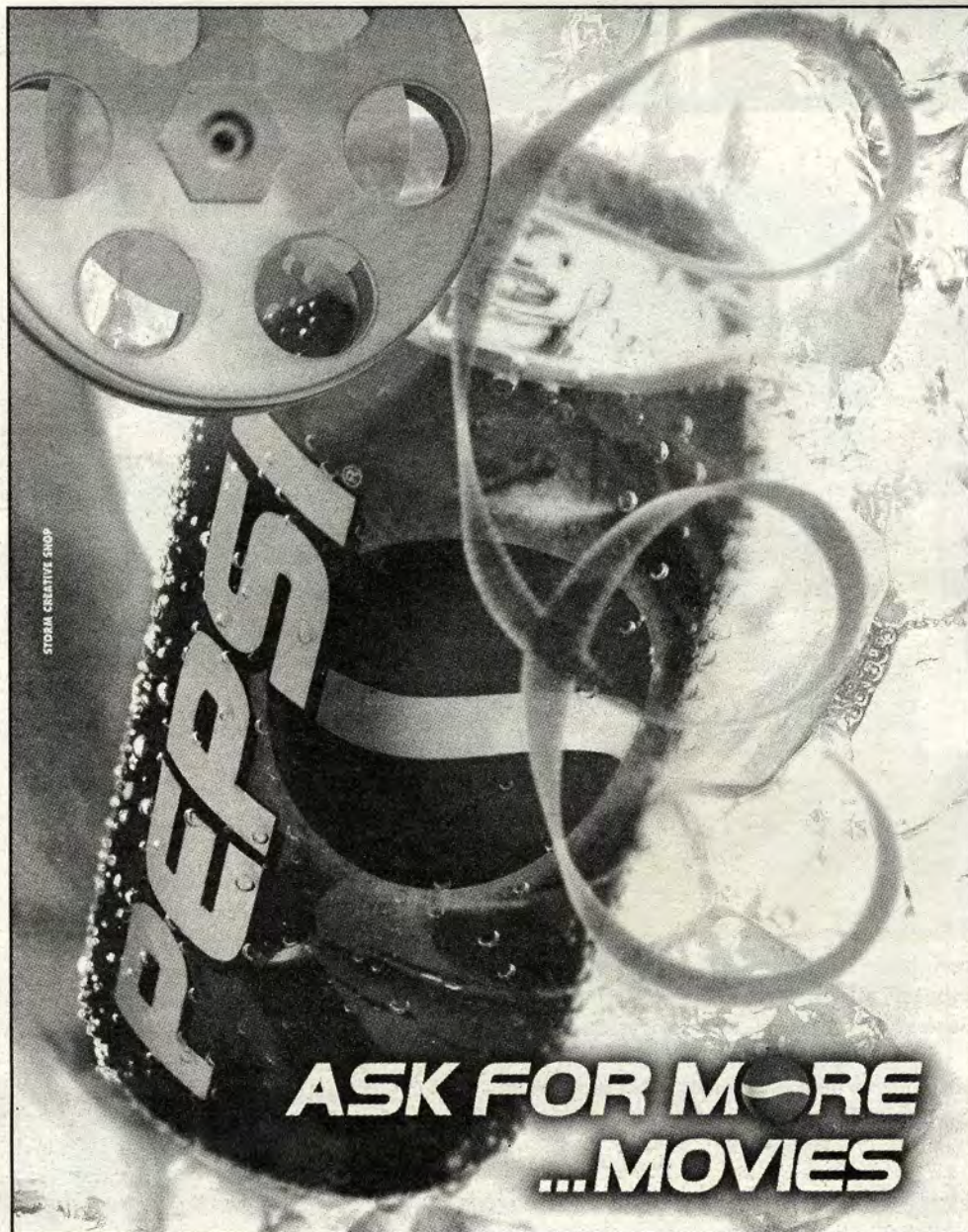

smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε

Πάροδος Αμύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη
Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Ευάγγελος Τσιανιάδης α.ε.

Ελευθερία / La libertad

του **Lisandro Alonso** (Αργεντινή, 2001)

Ο Misael Saavedra είναι ξυλοκόπος. Ζει και εργάζεται μόνος του και μένει σε μια καλύβα μέσα στο δάσος. Η αφήγηση της ταινίας παρακολουθεί τη ζωή του, καταγράφει την καθημερινότητα: ξυπνά την αυγή, κόβει τα δένδρα, τα καθαρίζει, τα τεμαχίζει, τα πουλά στην αγορά, αγοράζει τις απαραίτητες προμήθειες της ημέρας. Ο Misael ζει τη ζωή ενός εργαζόμενου: κοιμάται, τρώει, εργάζεται. Βρίσκεται υπό την κυριαρχία των στοιχείων της φύσης: ένας καλός καιρός σημαίνει εργασία γι' αυτόν, η κακοκαιρία είναι σκόλη και αργία.

Σκηνοθετώντας με λιτότητα και οικονομία τη ζωή ενός καθημερινού ανθρώπου, ο Lisandro Alonso βαδίζει τους δρόμους του Ιταλικού νεορεαλισμού: το ταπεινό μεταμορφώνεται και αποκτά την λάμψη του εξαιρετικού. Κεντρικά στοιχεία της σκηνοθετικής γραμμής είναι η χρήση της σιωπής ως χώρου στοχασμού, η φύση, το φως και η σκιά, η λεπτομερής καταγραφή της καθημερινότητας του Misael.

Παρατηρώντας τη ζωή αυτού του καθημερινού ανθρώπου, η σκηνοθεσία καταρχήν αναδεικνύει την αδιάλειπτη και αδιατάρακτη (από τον σύγχρονο πολιτισμό) σχέση ανθρώπου-φύσης. Όμως πέρα και πάνω απ' όλα σχεδιάζει ένα πορτραίτο της ανθρωπίνης κατάστασης στον κόσμο, σήμερα, στην αυγή της νέας χιλιετίας.

Η παρουσία του Pablo Trapero (σκηνοθέτης του αριστουργηματικού *Κόσμος Γερανός*) στην παραγωγή επιτρέπει κάποιες προφανείς συσχετίσεις: η στροφή του βλέμματος προς τους καθημερινούς ανθρώπους είναι πράξη αισθη-

Ντοκιμαντέρ της ζωής ενός εργαζόμενου ή ταινία μυθοπλασίας; η ταινία καταργεί τις διαχωριστικές γραμμές

τικής, αλλά και ηθικής συγγένειας. Σε αρμονία, με την ανάλογη στάση που μπορούμε να διακρίνουμε και στο ιρανικό σινεμά (και συγκεκριμένα στον Abbas Kiarostami), αυτή η στάση είναι δηλωτική μιας άποψης για τη ζωή και την τέχνη: η αλήθεια κρύβεται στο ταπεινό και στο καθημερινό. Η ταινία έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ Καννών 2001, στο τμήμα Un Certain Regard. Ο σκηνοθέτης είναι 26 χρόνων.

Δ.Μ.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 23:15

Βολιβία / Bolivia

του **Israel Adrian Caetano** (Αργεντινή, 2001)

Ο Freddy είναι λαθρομετανάστης από την Βολιβία. Έχει έρθει στο Μπουένος Άιρες για να βρει εργασία και ένα μέρος για να μένει. Στην πατρίδα του άφησε τα πιο αγαπημένα του πρόσωπα: τη γυναίκα και τις τρεις κόρες του. Ελπίζει ότι γρήγορα θα μπορέσει να τους φέρει κοντά του. Όμως η πόλη που ζει δεν είναι φιλόξενο τόπος. Δεν υπάρχει χώρος για όνειρα στο Μπουένος Άιρες. Ο Freddy δουλεύει σ' ένα μπαρ σαν μάγειρας, και ξοδεύει όλα τα λεφτά του στο ξενοδοχείο και για να επικοινωνήσει με την οικογένειά του. Τα μόνα πρόσωπα που συναναστρέφεται είναι το αφεντικό του και οι θαμώνες του μπαρ: ένας υπαίθριος πωλητής από την επαρχία, ο οποίος έχει στιγμιαισθησία ως ομοφυλόφιλος, ένας οδηγός ταξί που αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα, και η Rosa, ένα κορίτσι από την Παραγουάη, που εργάζεται ως σερβιτόρα.

Περιθωριακοί, εξόριστοι στην ίδια τους την πατρίδα, πρόσωπα στις παρυφές του αστικού χώρου, που αναζητούν μια στέγη για να στεγάσουν τα όνειρα και τις ελπίδες τους, οι θαμώνες του μπαρ δεν διαφέρουν και πολύ από τον Freddy: είναι συντρίμια και ναυαγία της ζωής στην πόλη. Η σκηνοθεσία καταγράφει με λεπτομέρειες την καθημερινότητα της ζωής στο μπαρ. Κοιτάζει με κατανόηση τα πρόσωπα αυτών των ανθρώπων, εξερευνά τους όρους και τις συνθήκες της ύπαρξής τους, εστιάζει στις μικρές τραγωδίες της ζωής τους. Στέκεται όμως στο πρόσωπο του Freddy: μετανάστης και ανέναντος αντιμετωπίζεται από τον περίγυρό του με αδιαφορία, προκατάληψη, περιφρόνηση και απροκάλυπτο ρατσισμό -είναι ο Ξένος που διεκδικεί μια θέση στον παράδεισο(.). Επισκέπτης ενός φανταστικού Ελντοράντο, ο Freddy βρίσκεται, χωρίς να το συνειδητοποιήσει, αντιμέτωπος με τις σκληρές και ανελέητες όψεις του αστικού χώρου. Μόνο μέσω απόδρασης είναι τα όνειρα, μόνο μέσω επιβίωσης είναι η ελπίδα και οι θερμές διαπροσωπικές σχέσεις.

Δ.Μ.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 13:15

Μόνο για σήμερα / Solo por hoy

του **Ariel Rotter** (Αργεντινή, 2000)

Μπουένος Άιρες. Σήμερα. Πέντε νέοι σε πέντε μέρες. Ο Equis εργάζεται ως μάγειρας σ' ένα εστιατόριο: ονειρεύεται τον έρωτα και θέλει να φύγει από το Μπουένος Άιρες. Ο Togo δουλεύει ως καθαριστής: θέλει να γίνει ηθοποιός -το μόνο μειονέκτημα του είναι ότι δεν έχει την απαραίτητη λάμψη. Ο Moron είναι ντροπαλός και αδέξιος: το όνειρό του είναι να γίνει σκηνοθέτης. Ο Fer είναι ο πιο μεγάλος σε ηλικία, δουλεύει ως μογατζής και προσπαθεί να βρει τον δρόμο του: θέλει να αλλάξει, αλλά αισθάνεται ότι τα περιθώρια συνεχώς στενεύουν. Και τέλος η Aili, η μοναδική γυναίκα. Κατάγεται από την Κίνα και είναι μια φιλόδοξη ζωγράφος: αισθάνεται ότι ζει μια ζωή χωρίς νόημα, αναζητά στις σχέσεις της κάτι που να έχει μια σημασία.

Η σκηνοθεσία παρακολουθεί την καθημερινότητα αυτών των νέων, καθώς προσπαθούν να γίνουν κυρίαρχοι στην ζωή και στο μέλλον τους. Προσωρινές δουλειές, οι ταπεινώσεις και απογοητεύσεις στην εργασία, δίνουν συχνά ένα χιουμοριστικό τόνο, διακοσμώντας την αφήγηση. Ωστόσο εκεί που στέκεται η σκηνοθεσία είναι στις διαπροσωπικές σχέσεις και στις επαγγελματικές επιδιώξεις των χαρακτήρων, στα σχέδια και στα όνειρά τους για τη ζωή. Οι προσδοκίες για μια άλλη ζωή και η σκληρή πραγματικότητα είναι το δίπολο που ορίζει τα νεανικά αυτά πρόσωπα. Είναι ένα στοιχείο με το μέλλον που πρέπει να κερδηθεί -και το οποίο, δυστυχώς, πολύ συχνά χάνεται.

Η κάμερα στο χέρι, η αποσπασματική αφήγηση (σαν φωτογραφικά στιγμιότυπα) και η παραγωγή της ταινίας από την γνωστή σχολή Universidad del Cine (εργάστηκαν σπουδαστές) δίνει στην ταινία την απροσδόκητη αίσθηση μιας προσωπικής μαρτυρίας για τα χρόνια της νεότητας.

Δείγμα του νέου ανεξάρτητου αργεντινού κινηματογράφου, η ταινία έκανε την πρεμιέρα της στο Βερολίνο.

Δ.Μ.

Κυριακή 11 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 18:00

Lisandro Alonso

Συνάντησα τον Misael στη Pampas, όπου ο πατέρας μου εργάζεται.

Ύστερα από τέσσερις πέντε μήνες αντιλήφθηκα ότι μπορούσα να κάνω μία ταινία, η οποία να βασίζεται στις χειρονομίες του, στις πράξεις του, στην καθημερινή του ζωή. Ποτέ δεν αναρωτήθηκα αν θέλω να σκηνοθετήσω μία ταινία μυθοπλασίας ή ένα ντοκιμαντέρ. Αυτό που με ενδιέφερε ήταν απλώς να παρατηρώ τον Misael. Για να γράψω το σενάριο παρατηρούσα την ζωή του Misael και σημειώνω τις διαφορετικές στιγμές της καθημερινής του ρουτίνας. Η συγγραφή τους σεναρίου ήταν η αναζήτηση μιας δομής, η οποία θα αντανάκλασε το πώς ο Misael οργάνωνε την μέρα του.

[...] Αν η ταινία ήταν ένα ντοκιμαντέρ, τότε η κάμερα θα ήταν στην διάθεση του Misael. Όντας μια ταινία μυθοπλασίας, είναι ο Misael που βρίσκεται στην διάθεση της κάμερας. Γι' αυτό πιστεύω το *Ελευθερία (La Libertad)* είναι μία ταινία μυθοπλασίας. Είναι μία ταινία την οποία πρέπει να ολοκληρώσει ο θεατής.

[...] Η ταινία δεν προσπαθεί, απλώς, να αντανακλά τις εμπειρίες του Misael. Αντίθετα μάλλον προσπαθεί να συσχετίσει τη ζωή του με άλλες εμπειρίες των θεατών και δικές μου, επειδή είμαι κάποιος που ζει μια απόλυτα διαφορετική ζωή στην πόλη. Αν κινηματογραφούσα μια μέρα από την ζωή αυτή θα ήταν παρόμοια με την ταινία *Ελευθερία (La Libertad)*. Ήθελα να κάνω μία ταινία χωρίς να γνωρίζω, εκ των προτέρων, κάτι.

(δηλώσεις στο Filmfestival.com & Cahiers du Cinema, Juin 2001)

Israel Adrian Caetano

Η ταινία γυρίστηκε μ' ένα τρόπο τελείως ανεξάρτητο, μ' ένα ελάχιστο προϋπολογισμό. Αυτό σήμαινε ότι αρκετά γυρίσματα έγιναν κατά την διάρκεια του Σαββατοκύριακου, όταν τα μηχανήματα ήταν ελεύθερα. Τα πιο δύσκολα στάδια

στην προετοιμασία της ταινίας ήταν η επιλογή των ηθοποιών. Οι χαρακτήρες της ταινίας ερμηνεύονται κατά το μεγαλύτερο μέρος από ερασιτέχνες ηθοποιούς. Οι περισσότεροι απ' αυτούς προέρχονται από τον περίγυρό μας. Έχω ήδη εργαστεί με ερασιτέχνες ηθοποιούς στην προηγούμενη μου ταινία *Πίσσα, Μπίρα και Τσιγαρόκλα* αλλά και σε μικρού μήκους ταινίες που έχω σκηνοθετήσει γιατί αυτό που μ' ενδιαφέρει κυρίως δεν είναι η επαγγελματική εμπειρία, αλλά να πέσω σ' ένα καλό άνθρωπο. Τον Freddy, τον πρωταγωνιστή, τον συνάντησα σ' ένα πολιτιστικό κέντρο της Βολιβίας στο Μπουένος Άιρες. Εργάζεται ως νοσοκόμος σ' ένα νοσοκομείο του Μπουένος Άιρες. Όσο για την Rosa, εργαζόταν σ' ένα σπίτι και την γνώρισα μέσω ενός κοινού μας φίλου.

[...] Ειλικρινά δεν γνωρίζω πως με τοποθετούν σε σχέση με την κινηματογραφία της χώρας μου και γενικότερα της Λατινικής Αμερικής. Εκτιμώ το έργο του Leonardo Favio. Μ' αρέσουν οι ταινίες των Torre-Nilsson, Demare, Daniel Tinayre, Del Carril (σ.τ.μ. Αργεντινοί σκηνοθέτες της προηγούμενης γενιάς)

(αποσπάσματα από συνέντευξη που δόθηκε κατά την διάρκεια του Φεστιβάλ Καννών)
Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

In its third day, the 42nd Thessaloniki International Film Festival continues to unveil its international competition, new Greek productions and many "imports". Yesterday the timely "Kandahar" played to a full house - but don't worry, if you couldn't get a seat, the film plays again on Monday at 5.30pm.

Working 24 Seven

An African theme runs through today's competition films, although they are from France and Italy, respectively. In "As a Man" (3.45pm) Senegalese-French director Alain Gomis looks at the struggle of a Senegalese student in Paris who is at an important crossroads: will he stay in Paris illegally, with his girlfriend or return to a prearranged Senegalese life. Later Italian fisherman violate Tunisian waters in "Sailing Home" (8pm). The film shows the fisherman getting into a shooting stand-off with the Northern African country's police. When they return home, Naples looks different. Judging from yesterday's packed screenings, it would be wise to get international competition tickets early.

Making Monday's Headlines

Today the Minister of Culture, Evangelos Venizelos, is expected to hold a press conference at 1.30pm (Warehouse D).

A Day for Families

Disney film "Atlantis: The Lost Empire" caters to younger filmgoers. In it a group of explorers look for the lost city. This animated film by Californians Gary Trousdale and Kirk Wise plays tomorrow, in a special children's screening, at 11.45am. The story is about a naive cartographer and language expert named Milo who carries on the Atlantis hunt begun by his grandfather. New evidence guides him and a group of adventurers to explore the sea floor.

Personal Reflections

Faye Dunaway addressed a full house at yesterday's press conference. She spoke about the old star system, acquiring wisdom, friendship with Tennessee Williams, the misunderstood cinema of Kusturica, Elia Kazan's massive influence on US cinema, and a life of solitude, to name just a few topics. "It's not natural to walk into a room and be stared at," Dunaway pointed out, in discussing her often "unnatural" profession. In her own life, she had to become accustomed to this strange environment. "I wish I'd been smarter, earlier, but it takes you time to grow," she recalled, focusing on the positive tradeoff of fame and fortune - the freedom to do projects one wants. Her whole career - from early theater with Kazan to new films, have been a kind of "master class" the star pointed out. Her new film "Yellow Bird" was born, glamorously enough, while riding around in limousines and laughing with Tennessee Williams. Williams left her with a story he cooked up - the only one featuring a heroine who wasn't tragic.

Sins of the State

When Turkish troops in the mid 90s killed Kurd rebels in the distant mountains, newspapers would publish images of triumphant soldiers posing over the corpses. These images inspired international competition film "The Photograph". As the film premiered yesterday, producer Savas Boyraz explained that filming came first, then the money. The Kurdish team started filming with only a hundred - borrowed - dollars. Maybe luck, or conflicting internal opinions, allowed the script, and then the finished film, to slip by the state body

No Day of Rest for Thessaloniki Fest

that approves or censors films. The film opened, with success, in cinemas in four Turkish cities on November 2. Boyraz, accompanied by much of the small cast and crew, noted that since the PKK's cease fire, it is easier to make films dealing with Kurdish issues. For "The Photograph" team filmmaking is not a hobby, but a life and a way to "contribute to a positive atmosphere".

A Candle for Cyprus

Athena Xenidou's "Unwitnessed Memories" also deals with disputed regions on Turkey's borders, from a documentary point of view. It looks at a handful of Greek-Cypriots, in their late teens and early twenties, who inherited a split country and the surrealism of that situation. Though the director's voice-over makes it clear who the heroes and the aggressors are, she offers genuine insight, not fanaticism, concerning the consequences of the forced relocation of 200,000 Greek-Cypriots and the loss of 1,619 missing people. It plays again today at 5.30pm.

The Virgin's Holiday

After Constantinos Yiannaris' "From the Edge of the City" wowed the international competition a few years back, he has returned with "One Day in August" (10.30pm). The film, set on the Virgin Mary holiday, has some of the same cast members of the previous film, but is quite different. In the film a family with a sick girl, and two wildly different childless couples, abandon their small apartment block for the countryside. Their troubled vacations are linked by a robber, who pokes around in their homes. Other local productions include Dimitris Yiatzouzakis' media spoof "Full Pink Ahead" (1pm), Stavros Vidalis' "Shadow-Play" (3pm), Christos Voupouras' "The Dance of the Horses" (5.30pm with "Unwitnessed Memories"), Yiorgos Agathonikiadis' Civil War recollection "Returning in Autumn" (8pm), Yannis Fagras' coming-of-age story "Still Looking for Morphine" (5.30pm) and George Keramidiotis' "Land and People" (1.45pm).

On the Seventh Day, There Was Art

At last year's festival director Jerzy Skolimowski spoke of his enthusiasm for great big canvases. This year he demonstrates what he means with a painting exhibition that has traveled from Venice to Thessaloniki. The Thessaloniki International Film Festival and the Macedonian Museum of Contemporary Art launch his exhibit today at 12.30pm at the museum.

Haneke Is No Choir Boy

Tonight the New Horizons section of the festival screens Austrian director Michael Haneke's story of seduction "The Piano Teacher" at 8.30pm. In the director's latest work (which will be released in Greece soon) a strict piano teacher at the Vienna Conservatory finds herself the object of affection of a young student. Will his quest end her self-mutilating repression?

Spend Domingo in Argentina

The festival's look at Argentine cinema continues with two Buenos Aires stories: "Bolivia" (a cook from Bolivia avoids alienation, 1.15pm) and "Only for Today" (a look at a group of young people, 6pm). "Freedom" travels outside of the city, to tell the grueling, but unfettered day-in-the-life of a lumberjack (11.15pm).

Quote/unquote:

"Our main intention is to reach the humanity which is lost within ourselves." Savas Boyraz, producer, "The Photograph" Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΑΡΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 95 ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΟΦΙΑ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ,

ΣΟΦΙΑ ΖΗΚΟΣ, ΜΑΡΙΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΠΑΡΟΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΥΛΑΙ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Μ Ε Τ Η Ν Υ Π Ο Σ Τ Η Ρ Ι Ξ Η Τ Ω Ν

